

DEREITOS. Unha romaría lilá para poñer morado o Goberno e a súa Lei do Aborto ▶ 26

VIÑO. Análise da futura normativa que regula as novas plantacións de viñedo ▶ 8

Gandería industrial, A Confédération Paysanne rebélase contra a granxa das 1.000 vacas
Un magnate francés impulsa un modelo produtivo co leite a 27 céntimos como simple complemento ▶ 20

FOUCE

Periódico labrego de información técnica e sindical - Ano XL - Nº 302 - Maio/Xuño 2014

A VÍA CAMPESINA DESEMBARCA NA ONU POLOS DEREITOS LABREGOS ▶ 22 e 23

Do 11 ao 13 de xuño, unha delegación da Vía Campesina estivo presente na 26 sesión do Consello de Dereitos Humanos celebrado pola ONU en Xenebra (Suíza). A súa intención foi continuar co traballo de lobby de cara a impulsar a redacción dunha Declaración Internacional dos Dereitos Labregos. Os resultados foron finalmente positivos, pois o Consello de Dereitos Humanos acabou votando a favor de continuar co proceso o 27 de xuño.

A loita da Vía Campesina xa se estende polos cinco continentes, polo que é o intre de reclamar unha Declaración Universal dos Dereitos Labregos. Nas imaxes, accións da Vía Campesina en Sudáfrica, Indonesia, India e Brasil.

SECTOR LÁCTEO.

Isabel Vilalba Seivane pidelle á Xunta medidas adicionais que garantan o valor do leite e a negociación dos prezos en pé de igualdade ▶ 7

SANEAMENTO.

Encontro entre o Sindicato Labrego Galego e a Consellaría de Medio Rural para tratar os problemas da loita contra a tuberculose bovina ▶ 6

SERVIZOS NO RURAL.

O Goberno privatiza os rexistros civís e desmantelará máis de corenta partidos xudiciais na Galiza ▶ 18 e 19

CIDADANÍA. As Marchas da Dignidade arrodean o Parlamento de Galicia para esixir pan, traballo e teito ▶ 15

Praza Pública
CC-BY-SA

A Galiza labrega non espera

Nas últimas semanas, os medios de comunicación enchéronse con abdicacións e entronizamentos de reis, ascensos imprevistos de partidos políticos ou caídas de mitos futbolísticos. Estas anécdotas da que tanto nos falan escribirán a historia dos tempos que vivimos. Sen embargo, hai outras realidades que case non se amentan e que, ao contrario das devanditas, están a gravar con sufrimento e renuncia o día a día de millóns de persoas e familias que teimamos en manter con vida o medio rural.

Xa levamos anos, senón décadas, aturando o desprezo dos poderes públicos cara aos sectores produtivos agrícolas, gandeiros ou forestais. Anos e décadas nos que o bipartidismo agrario cambia monicreques en forma de conselleiros e conselleiras, de ministros e ministras, que traballan servilmente para as industrias e multinacionais, dándolle a bendición ás súas prácticas de extorsión e espolio das rendas dos e das profesionais que seguimos apostando por vivir no rural e do rural, sendo cómplices da explotación a saco dos nosos recursos naturais e do noso territorio por parte de papeleiras, enerxéticas e mineiras amparadas pola Lei do Solo e demais lexislación cómplice.

Mais non debía parecerlles suficiente, polo que agora decidiron que, ademais de permitir a rapina da nosa terra e dos nosos salarios, van desmantelar o escaso tecido de servizos que tiñamos no rural co gallo de aforrar. Como se a cobertura de dereitos básicos como a saúde, a correcta nutrición da infancia, a xustiza, a igualdade de xé-

“A Galiza labrega nada lle debe á clase política, nin con democracia nin sen ela. Se o medio rural segue vivo é grazas a nós e non a eles nin ás súas grandilocuentes e interesadas subvencións; grazas ao noso traballo contra vento e marea das súas teimudas e nefastas políticas que se levaron por diante miles de explotacións e boa parte do tecido humano que daba vida ás nosas parroquias e aldeas, seica para sermos modernos.”

nero, a educación ou o acceso á administración fose menos importante que os rexistros contables de quen nos goberna. Un austericidio que abrirá aínda máis a fenda que afasta á cidadanía que vive nos grandes núcleos urbanos con acceso a todo tipo de servizos fronte á grande masa de persoas esquecidas no rural.

Nas páxinas deste periódico xa temos informado longamente sobre a privatización ou supresión de servizos ás explotacións agrarias e o recorte brutal de axudas a quen máis as precisan, como as zonas desfavorecidas de montaña ou a cría de razas de gando autóctonas; sobre a desaparición de centros de ensino, comedores escolares, garderías, hospitais e puntos de

atención continuada do Servizo Galego de Saúde; ou sobre a retirada de apoios ás persoas máis vulnerables da sociedade como mulleres maltratadas, terceira idade, minusválidas, etc. Os concellos máis agredidos do austericidio serán, coma sempre, os rurais e, en concreto, os que teñen menos de 20.000 habitantes (na Galiza, 292 municipios), xa que estarán obrigados a ceder este tipo de competencias á Xunta ou ás deputacións e non poderán dar cobertura a estas necesidades se non contan co visto e prace contable.

Mais se isto non abundaba, agora é a quenda da administración e da xustiza. As reformas do Goberno de Madrid pretenden suprimir tódolos rexistros civís e xulgados de paz, un servizo público de proximidade dende o século XIX que prestan os concellos. A intención é que pase a ser competencia dos rexistros da propiedade (50 en total na Galiza) e que, polo tanto, desaparezan de 254 concellos, mesmo de importantes capitais de comarcas rurais como Melide, Santa Comba, Vimianzo, Meira, Castro Caldelas ou A Cañiza. Ademais, os rexistros da propiedade cobrarán por facer xestións que, até o de agora eran gratuítas. É dicir, a cidadanía de 254 concellos galegos terá que desprazarse e pagar por trámites que antes facían a carón do seu domicilio e gratis: certificacións de fe de vida, de matrimonio, de adopción, de defunción, de nacemento ou duplicado de libros de familia. Iso si, aumentarán os ingresos de rexistradores da propiedade como Mariano Rajoy, se algún día decide deixar a política e volver á súa profesión, e

Tódolos contidos deste periódico publícanse baixo licenza Creative Commons Non Comercial / Atribución / Compartir igual

FOUCE

EDICIÓN

Edicións Fouce, Departamento de Publicacións de Servizos Agrarios e Contables SL

COORDINACIÓN

Xosé García Rodríguez

CONSELLO EDITORIAL:

Isabel Vilalba Seivane, Xabier Gómez Santiso, Conchi Mogo e Daniel Rodicio.

DESEÑO E MAQUETACIÓN

Xosé García Rodríguez

COLABORACIÓN

Dora Cabaleiro, Carme Cabarcos, Margarida Prieto, Mónica Rodríguez, Lara Barros, Conchi Mogo, Xulio Fernández e Vera Montoto.

PECHE DE EDICIÓN

03-07-2014

ENDEREZO

Ofelia Nieto nº 13-23. Compostela 981 580 449
prensa@sindicatolabrego.com
www.sindicatolabrego.com

DEPÓSITO LEGAL

C-749/88

NACIONAL Ofelia Nieto 13-23, Meixonfrío, Compostela. ☎ 981 554 147
COMPOSTELA Idem Nacional. ☎ 981 588 532
MELIDE Praza do Convento 2. ☎ 686 936 429
ARZÚA Padre Pardo 24, 1º D. ☎ 981 508 177
SANTA COMBA Aula 9 do Edificio Multiusos. ☎ 699 924 632
ORDES Alfonso Senra 117. ☎ 981 682 908
BETANZOS Cruz Verde 7, esquina praza Dona Agueda. ☎ 981 773 377
TEIXEIRO Martínez Pardo 13, 1º esq. ☎ 981 789 781
MOECHE Casetas da feira de Moeche. ☎ 698 125 154

VALDEORRAS Praza do Concello, edificio sindical 2, 1º, O Barco. ☎ 988 321 511
VERÍN Travesía de Sousas 20, Galerías Maga. ☎ 988 590 438
RIBADAVIA Virxe do Portal 11. ☎ 988 477 230
XINZO San Sebastián 16, baixo. ☎ 988 462 547
LUGO Miguel de Cervantes 47, ent. ☎ 982 231 154
SARRIA Bar Adaxa. Calvo Sotelo 133. ☎ 679 457 264
CHANTADA Emilia Pardo Bazán 11, baixo. ☎ 982 440 804
A FONSAGRADA Bar A Lúa. Rosalía de Castro 16. ☎ 698 157 379
RIBADEO Av. Calvo Sotelo 3, 1ºE. ☎ 982 130 615

LOURENZÁ Av. Fernández del Riego 5, 1º C. ☎ 982 121 376
VILALBA Rúa do Cuartel 1, ent. A, estrada de Meira. ☎ 982 512 431
MEIRA Xeneralísimo 47-49. Edf. Miño, ent. E. ☎ 982 331 714
A ESTRADA Gradín 1, baixo. ☎ 986 573 232
LALÍN Monte Faro 28, baixo. ☎ 986 792 268
SILLEDA Av. do Parque 32, centro comercial O Parque, of. 12. ☎ 986 580 526
PONTEAREAS Rúa Amieiros, portal 1º A, 1º C. ☎ 986 641 508
O ROSAL Ramón Franco, Edf. Rosales. ☎ 986 625 394
O SALNÉS Av. Bouza Matín 9, 1º. Barrantes (Ribadumia). ☎ 986 718 526

varios irmáns seus, aínda que sexa a costa de destruír 400 postos de traballo só na Galiza.

En canto á supresión de partidos xudiciais, é de xulgado de garda. Na reforma da Xustiza que pretenden perpetrar, desaparecen todos para concentrarse nas capitais de provincia. Nin cidades como Vigo, Ferrol ou Santiago de Compostela se salvan da queima. Con 45 partidos xudiciais na Galiza, a administración de Xustiza non era, precisamente, un servizo de proximidade. Agora, amais de afastarse fisicamente, ficará fóra do alcance das rendas máis baixas, pois aos desprazamentos haberá que sumar un incremento abusivo de taxas. Se até o de agora a xente rica tiña máis garantías xudiciais nos preitos ao poder custear unha boa defensa, agora as persoas de menos recursos fican aínda máis lonxe de gozar dun elemental -e constitucional- dereito á xustiza.

E o peor de todo é que a esta clase política que nos governa non hai día que non se lles encha a boca afirmando o moito que apoian ao medio rural. E para iso, escú-

danse en cifras millonarias en forma de axudas que can do ceo como maná propiciado polos nosos gobernantes. Pero, visto o visto, as persoas que vivimos no medio rural estamos a ser espoliadas das nosas rendas, dos nosos dereitos e da cobertura das nosas necesidades máis básicas por uns poderes públicos que, en troques de roubarnos todo iso, deberían defendelo. Como dicía Celso Emilio Ferreiro, no *Monólogo do vello traballador*:

“Dinlle ao patrón a frol do meu esforzo
i a miña mocidade. Nada teño.
O patrón está rico á miña conta,
eu, á súa, estou vello.
Ben pensado o patrón todo mo debe.
Eu non lle debo
nin xiquera iste sol que agora tomo.

Mentras o tomo, espero”.

A Galiza labrega nada lle debe á clase política, nin con democracia nin sen ela. Se o medio rural segue vivo é grazas a nós e non

a eles nin ás súas grandilocuentes e interesadas subvencións; grazas ao noso traballo contra vento e marea das súas teimudas e nefastas políticas que se levaron por diante miles de explotacións e a boa parte do tecido humano que daba vida ás nosas parroquias e aldeas, seica para sermos modernos. E, visto o visto, así ha seguir sendo.

Afortunadamente, comeza a haber moita xente moza que volve mirar o rural como espazo e medio de vida, zume novo que nada ten que ver cos verdes xermolos que ven onde queira as alucinadas mentes de quen nos gobernan dende a inopia madrileña. Mocidade que, estamos seguros e seguras, está a reforzar os alicerces da Galiza labrega que aínda segue viva e quere recuperar o rol de fornecedora de alimentos dende a soberanía, dende unha liberdade decisoria vacinada contra a dependencia das subvencións, dende o orgullo de vivir do traballo máis indispensable para calquera sociedade. Unha Galiza labrega que, ao contrario do vello traballador de Celso Emilio, non espera.

Gravado de Ricardo Zamorano

Os sistemas de garantía participativa

Dora Cabaleiro, labrega de Negueira de Muñiz (Lugo) e integrante da Dirección Nacional do Sindicato Labrego Galego

Os Sistemas de Garantía Participativa (SGP) xorden como formas de relación e organización entre produtoras e produtores, por unha banda, e consumidoras e consumidores por outra, coa finalidade de garantir activamente un produto, un sistema de produción, un sistema de circulación e/ou un tipo de consumo.

Teñen como reto vincular as organizacións, compartir experiencias e fortalecer estes procesos agroecolóxicos. Facelos visibles como unha realidade que existe e que aporta a construción dunha nova sociedade, baseándose nunha nova forma de relación entre produción e consumo.

Lonxe de complicados tramites burocráticos, que deixan fóra as pequenas explotacións familiares, os SGP teñen como fundamento ser accesibles e sinxelos. Apoiando a venta local, onde nos coñecemos as persoas produtoras e consumidoras e, polo tanto, non precisamos de terceiras para a validación dos nos produtos, de xeito que eliminamos intermediarios que fan encarecer o que vendemos.

► CONSTRUIR CONFIANZA, A VERDADEIRA NECESIDADE

Os SGP son unha ferramenta para:

1. Decidir que tipo de produción queremos apoiar (tipos de manexo, emprendementos,...)
2. Xerar confianza (respecto e resposta aos criterios e principios desexados e consensuados polo grupo).

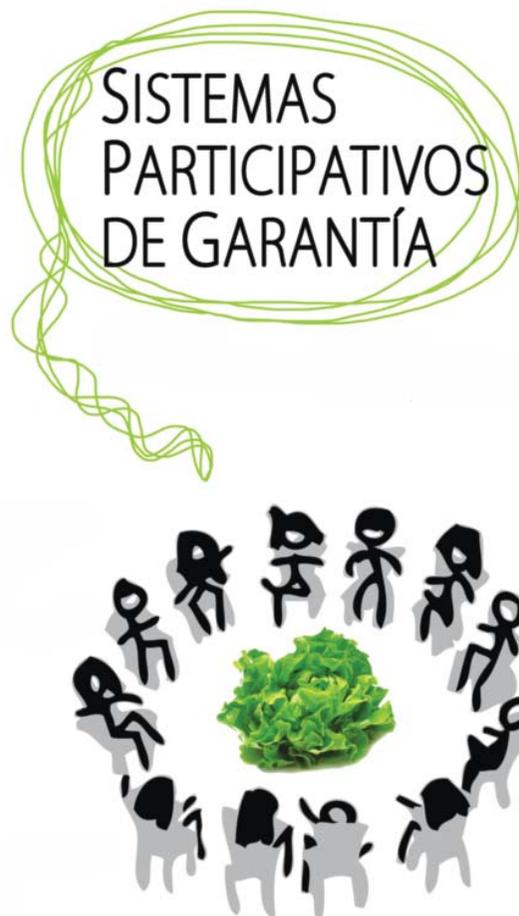
Dado que os criterios establecidos na regulamentación europea son insuficientes, precisamos un concepto ecolóxico máis profundo, que contemple:

✓ Cuestións técnicas.

- Biodiversidade e variedades locais.
- Peche de ciclos de materia e enerxía.
- Diminuír dependencias de recursos exógenos,...

✓ Cuestións socioeconómicas.

- Condicións laborais.
- Agricultura familiar diversificada.
- Proximidade.
- Importancia económica da produción agraria para a economía familiar, etc.

✓ Cuestións político-culturais.

- Apoio a iniciativas implicadas no seu territorio.
- Participación activa na construción doutras relación no ámbito do intercambio de produtos, etc.

Dado que os SGP son procesos locais e diversos, construídos por tódalas partes implicadas no proceso produtivo de xeito horizontal e transparente, cada grupo establece os seus obxectivos de xeito assembleario. Nas experiencias que existen polo mundo adiante, incluíndo o Estado español, podemos salientar os seguintes obxectivos:

- Reducir a burocracia no proceso de garantía orgánica.
- Promover a equidade e xustiza a través da cadea de produción.
- Sementar valores comunitarios e apoiar o potencial para o desenvolvemento comunitario a través da agricultura orgánica.
- Incorporar o sector ecolóxico certificado a aquelas produtoras que producen seguindo as normas do regulamento euro-

peo pero que non poden acceder ao sistema de certificación, polo que quedan fóra do mercado de produtos ecolóxicos certificados.

- Reforzar e consolidar o tecido social en determinados territorios para consolidar a actividade agraria.

- Fomentar a creación ou mantemento de mercados locais.

► PRINCIPIOS DOS SGP

- ✓ **Visión compartida:** produtoras e consumidoras pónense de acordo e xeran confianza sen necesidade de árbitros e intermediarios.

- ✓ **Transparencia do proceso:** tódalas participantes coñecen ou teñen acceso ao funcionamento e toma de decisións do sistema, o cal é aberto, visible e mostrable cara a fóra.

- ✓ **Horizontalidade:** compártese o poder de acción e decisión. As involucradas participan cos mesmos dereitos, deberes e responsabilidades.

- ✓ **Participación:** de tódalas persoas implicadas dende a produción e o consumo, de xeito horizontal, nas actividades e procesos de verificación levados a cabo para garantir a validez do selo.

- ✓ **Confianza:** como base e como obxectivo. É a base para a participación e a transparencia, permite participar activamente nas estruturas, xerar unha información veraz e sincera -mesmo en caso de manexo inadecuado- durante os procedementos. É o obxectivo, xa que se trata de xerar confianza nun produto.

- ✓ **Proceso pedagóxico e organizativo:** a interacción das persoas vai construíndo o sistema. Van aprendendo a manexarse nel, van fortalecendo a súa organización e van gañando autonomía.

Aínda que poderíamos falar moto máis polo miúdo dos Sistemas de Garantía Participativa, e do sistema de certificación en si mesmo, agardo que o dito até agora valla para descubrir que o ideal de certificación existe, e non só iso, senón que a súa flexibilidade permite construír o noso propio, coas nosas peculiaridades. Unha certificación de todas e para todas.

FONTES

- **Sistemas Participativos de Garantía IFOAM** http://www.ifoam.org/about_ifoam/pdfs/PGS_PDFs/PGS_Case_Studies_Book_es_Web.pdf

- **Sistemas Participativos de Garantía: visión compartida, ideales compartidos. IFOAM** http://www.ifoam.org/about_ifoam/standards/pgs/pdfs/IFOAM_PGS_Spanish_web.pdf

- **Proceso de construción del SPG andaluz, M Cuellar, E. Torremocha** <http://www.andaluciaagroecologica.es/detalledocumento.php?idd=da80be536a80a0190f863615084aed5a>

COMERCIALIZACIÓN ▶

Consolida a venda directa no entorno compostelán

O Mercado de Alimento Labrego de Teo celebra o segundo aniversario

Para celebrar o seu segundo aniversario, os labregos e labregas do Mercado do Alimento Labrego de Teo organizaron unha festa o 7 de xuño. Aos postos habituais que venden produtos de tempada cada sábado, uníronse outros de artesanía e con alimentos doutras comarcas convidadas para esta xornada. Ademais, houbo música tradicional e degustación de petiscos na cantina. Como tódolos sábados, tamén se sorteou unha cesta con produtos para premiar a fidelidade das persoas que acoden cada sábado a mercar.

No mercado do alimento labrego de Teo están a organizar numerosas accións promocionais, como a de agasallar con cestas de produtos para premiar a fidelidade das persoas que se achegan cada sábado a facer a súa compra semanal

365
días de
Tranquilidade

O Seguro do Campo é a nosa vida, dende hai case 30 anos. A Nosa experiencia, ao teu carón, convértenos no **grande especialista en Seguros Agropecuarios** deste país e permítenos ofrecerche o mellor asesoramento e condicións para a escollo do teu Seguro.

En **AGROMUTUA** queremos premiar a túa confianza no sorteo, entre tódolos asegurados, de

12 PÓLIZAS TOTALMENTE GRATIS, unha cada mes, cun custe de póliza máximo de até 6.000 € cada unha.

Para que desfrutes os 365 días de Tranquilidade, GRATIS!

Consigue a túa Póliza Gratis!

Bases da Promoción en www.agromutua.es/promo

☎ 902 50 44 43 📍 www.agromutua.es

AGROMUTUA
O Noso Seguro en Tódolos Campos

SANEAMENTO GANDEIRO ▶ Lonxe de erradicarse esta enfermidade, dos 43 focos detectados en 2013, 32 apareceron en zonas onde nunca se dera a doenza

Encontro entre SLG e Sanidade Animal para mellorar a loita contra a tuberculose

Mellorar a diagnose para detectar animais silentes infectados e evitar falsos positivos foron algunhas das cuestións tratadas

A secretaria xeral do Sindicato Labrego Galego, Isabel Vilalba Seivane, e o responsable dos Sectores Gandeiros na Executiva do SLG, Adolfo Cabarcos, mantiveron, o 9 de xuño, un encontro de traballo co xefe do Servizo de Sanidade Animal da Consellaría de Medio Rural, Jesús Orejas. O motivo principal desta xuntanza, solicitada polo SLG, foron os problemas que está habendo coa actual campaña de saneamento gandeiro na Galiza e, en concreto, coa aparición de focos de tuberculose bovina en lugares onde nunca antes houbo positivos e mesmo en explotacións que non adquiriron gando novo.

Trátase dun problema que xa se deu no ano 2013, cando dos 43 focos de tuberculose bovina detectados, 32 foron brotes novos, algo difícil de explicar cando xa levamos vinte anos de campañas anuais de saneamento gandeiro no noso país, co correspondente sacrificio de animais que presentaron algunha sintomatoloxía.

Algunhas das cuestións que máis preocupan ao SLG nesta problemática é a presenza da enfermidade en estado latente en animais que non amosan síntomas de tela, o cal pode favorecer os contaxios; ou os falsos positivos debido á presenza de micobacterias, que poden provocar unha sintomatoloxía semellante á da tuberculose no gando bovino. Neste sentido, o SLG pediulle á Consellería que empregue medidas complementarias, como probas que

Isabel Vilalba e Adolfo Cabarcos (na imaxe) denunciaron diante do xefe do Servizo de Sanidade Animal os problemas das campañas contra a tuberculose bovina

descarten a presenza doutras patoloxías como a tuberculose aviar, de comportamento totalmente diferente, ou diagnoses que axuden a sacar á luz casos de animais silentes, transmisores que non se manifestan.

Por outra parte, Isabel Vilalba e Adolfo Cabarcos pediron

que se evite marcar positivos dubidosos que suporían o sacrificio de animais sans, facilitando a realización de novas probas aos 45 días e reforzando o estudo pormenorizado dos casos e as estatísticas de seguimento da enfermidade para termos as máximas garantías.

Cómpren máis medios materiais e humanos e revisar a contía das indemnizacións

Diante desta situación e tendo en conta que, no intre de celebrar a reunión aínda non saíra a orde para regular as indemnizacións por sacrificio, Isabel Vilalba e Adolfo Cabarcos pedíronlle a Jesús Orejas a activación dunha serie de medidas indispensables se realmente queremos erradicar a tuberculose bovina da cabana gandeira galega sen que as campañas de saneamento poñan en perigo a viabilidade das explotacións afectadas por positivos:

1. Que a Consellaría de Medio Rural poña os medios materiais necesarios para facer as campañas de saneamento con plenas garantías. Entre estes medios estarían a elaboración de estudos para obter datos estatísticos que permitan facer as campañas co máximo rigor e evitando falsos positivos; ou a realización de probas sanguíneas para detectar a enfermidade en estado latente.
2. Que se reforce o papel do persoal veterinario das oficinas agrarias comarcais na diagnose dos casos positivos de tuberculose, pois trátase de

✓ Preocupación pola mingua de persoal en Tragsega

Outro dos temas nos que incidiu o SLG foi na necesidade de que Medio Rural garanta que a empresa Tragsega poña suficientes medios humanos e materiais nas campañas de saneamento. Esta demanda xurdiu tras comprobar que, nos primeiros días de campaña, houbo visitas a explotacións dun só veterinario, cando o habitual é que vaian dous. O SLG salientou a presión que reciben estes facultativos por parte da empresa para inspeccionar un número mínimo de animais diario, cando en ocasións as explotacións están moi afastadas ou teñen unha gran dimensión territorial ao estar en extensivo, o cal aumenta a dificultade do traballo e afecta negativamente ao control sanitario cando o persoal veterinario é insuficiente.

facultativos que teñen unha ampla experiencia no tema e coñecen a fondo as explotacións da súa bisbarra. O saneamento debe seguir sendo unha campaña de control obrigatorio e público para ter as garantías axeitadas. Agora mesmo, o informe e proposta de positivos fainos a empresa Tragsega e, para o SLG, aumentaría a fiabilidade do proceso cunha participación máis activa dos veterinarios comarcais.

3. Que se indemnice suficientemente ás explotacións afectadas por un sacrificio obrigatorio de reses. Para o SLG, as táboas de valoración son moi baixas e comprometen o futuro das granxas afectadas cando deben repoñen os animais. É necesario que se elabore unha nova táboa para fixar unhas indemnizacións cuxa contía se corresponda co valor real das reses. A maiores, cómpre buscar a máxima axilización nos pagamentos, pois deles depende a viabilidade e liquidez das explotacións inmovilizadas por positivos.

SECTOR LÁCTEO ▶ Isabel Vilalba participou na primeira xuntanza do Observatorio Europeo do Leite e na presentación do índice de referenciación de prezos na Galiza

O SLG pide a Medio Rural medidas adicionais para garantir o valor do leite

Os sistemas de referencia non serven de nada sen ferramentas que obriguen ao seu cumprimento por parte da industria

A finais de maio, a secretaria xeral do SLG, Isabel Vilalba Seivane, tivo unha apertada axenda en cuestións relacionadas co sector lácteo: a primeira xuntanza do Observatorio do Mercado Europeo do Leite en Bruxelas (Milk Market Observatory-MMO), o 27 de maio e, ao día seguinte, a presentación de Xacobeia en Compostela, a ferramenta para a referenciación de prezos para o leite galego que presentaba a Consellaría de Medio Rural.

Precisamente, no acto organizado na Galiza, Isabel Vilalba trasladoulle a Patricia Ulloa -directora do Fondo Galego de Garantía Agraria (Fogga) e encargada da presentación- a necesidade de ir máis alá se realmente queremos que haxa transparencia no sector lácteo e unha estabilidade nos prezos que remate coa volatilidade actual.

En primeiro lugar, Isabel Vilalba subliñou que o único prezo válido para o leite que admitirá o Sindicato Labrego debe ser un valor que cubra os custes de produción e que permita aos e ás profesionais do sector vivir dignamente do seu traballo; o contrario, fixar prezos que non cubran os custes de produción e obrigar a vender o leite a per-

das, tal e como acontece dende hai moitos anos, é ilegal e así o seguirá denunciando o SLG. Dende este punto de vista, Vilalba chamou a atención sobre o feito de que a unha fórmula matemática como a que se utiliza para Xacobeia pode dárselle máis ou menos peso de xeito subxectivo aos parámetros que a compoñen -por exemplo, aos custes da actividade- á hora de obter o prezo de referencia.

▼ Negociacións desiguais

Outro dos factores que pode condonar ao fracaso a Xacobeia é o feito de que a negociación libre e sen coaccións entre dúas partes que debería preceder á fixación do prezo do leite nun contrato, non existe na Galiza. A

realidade galega é que os prezos son impostos polas industrias ás explotacións sen que haxa un proceso negociador previo. De nada servirá que os prezos de referencia xurdidos de Xacobeia teñan un nivel suficiente para garantir a cobertura dos custes de produción e dunhas marxes de beneficio dignas se a industria non os acepta. E coa lexislación actual, a industria non ten por que aceptalos, polo que Isabel Vilalba avogou por ir máis alá de Xacobeia e traballar na creación de novas ferramentas e marcos legais que garantan unha negociación dos prezos en pé de igualdade entre tódalas partes da cadea comercial e mecanismos que obriguen a respectar os índices de referencia.

4 millóns de toneladas máis en abril na UE

A maiores, Isabel Vilalba Seivane aproveitou o acto de presentación de Xacobeia para alertar dos primeiros síntomas dunha crise no sector lácteo europeo, á que non é allea Galiza, propiciada polo exceso de produción. A secretaria xeral do SLG tivo oportunidade de debater ao respecto na xuntanza do Observatorio do Mercado Europeo do Leite (European Milk Market Observatory-MMO) que se celebrou o día anterior, 27 de maio, en Bruxelas, como representante da Coordinadora Europea da Vía Campesina.

Con datos do propio MMO, moitos países comunitarios están a aumentar a produción de leite, algúns até un 12%. Na xuntanza de Bruxelas adiantáronse cifras moi preocupantes, como que, até abril, xa se produciran 4 millóns de toneladas máis de leite con respecto ao mesmo período do ano pasado. No Estado Español, houbo un aumento produtivo do 7'6% en marzo e do 6'9% en abril, e iso que fixeron entregas 769 explotacións menos con respecto á campaña pasada. Ao mesmo tempo, o prezo medio do leite no Estado caeu en máis de 2 céntimos por litro en abril, quedando en 36'9 céntimos.

Os representantes da industria europea admitiron que non teñan capacidade para transformar e poñer no mercado os incrementos de produción estacionais que se están a producir. A secretaria xeral do SLG expresou a súa preocupación diante do destino deste leite que excede a capacidade produtiva da industria e acaba almacenado e malvendido como leite cru Spot (Spot raw milk). O representante da industria no MMO deu un exemplo disto que, en palabras de Isabel Vilalba, "é escandaloso": este admitiu que, en Francia, mercáronse continxentes de leite cru a 250 €/Tn (25 céntimos por litro) e acabaron no mercado a 50 €/Tn (5 céntimos por litro) para desfacerse del. Dar saída ao exceso de produción facendo leite en po tampouco está ben visto pola industria, pois non teñen a seguridade de recuperar os investimentos necesarios do proceso.

"O que é un problema de stocks para a industria", explicou Isabel Vilalba, "supón unha práctica perigosísima para o equilibrio do mercado e a viabilidade das nosas explotacións, pois malvender ou case regalar o leite provoca, á forza, baixadas nos prezos".

▼ Esgotamento do modelo exportador

Outro factor que indica que o sector lácteo europeo non está a ir polo bo camiño é que as exportacións a baixos prezos xa non son a panacea para os excesos produtivos. As industrias amosaron a súa incerteza con respecto aos mercados internacionais e, en concreto, cos dous principais importadores de leite europeo: Rusia, coa que hai tensións diplomáticas polo conflito en Ucraína, e China, onde se estancou a demanda.

O devandito indica que o exceso de produción se vai atopar coa imposibilidade da industria para procesar o produto, a incapacidade do mercado para absorbelo ao estar cuberta a demanda da UE, e a falla de garantías para que os mercados internacionais merquen esa sobreprodución. De seguirmos así, sen medidas de control para que o leite producido responda á demanda de produtos lácteos, sen prohibir prácticas como a comercialización de leite Spot a prezos case regalados, e co único sistema de control da produción -as cotas- a piques de desaparecer, o sectores lácteos europeo e galego están sentando as bases dunha nova crise.

RECORTES ▶ O 80% das explotacións solicitantes non cobrarán nada

Medio Rural porfía en deixar sen axudas a cría de razas de gando autóctonas

No mes de febreiro de 2014, a Consellaría de Medio Rural publicaba a listaxe de explotacións beneficiadas polas axudas destinadas ao fomento de sistemas de produción de razas gandeiras autóctonas en réximes extensivos. Daquela, denegábase a subvención ao 85% das explotacións solicitantes (907 dun total de 1.067 solicitudes), xustificando a negativa para 681 explotacións (o 75% das que se quedaron sen a axuda) por “extinción de crédito” ou, o que é o mesmo, por recortes no orzamento previsto inicialmente.

O 25 de xuño, despois de consumarse o período de reclamacións, a Consellaría de Medio Rural publicaba no Diario Oficial de Galicia a listaxe definitiva de explotacións beneficiarias sen que mudase moito o resultado final: o 80% das explotacións solicitantes (853) ficarán sen un euro e, delas, o 70% (628) non recibirán os apoios por esgotamento do crédito.

Os fortes recortes orzamentarios son os culpables de que o meirande das explotacións que tiñan dereito a cobrar a axuda queden sen un céntimo. Cómpre lembrar que estas subvencións beneficiaban, sobre todo, a familias gandeiras de zonas desfavorecidas de montaña en Lugo e Ourense que son o único motor económico de amplas bisbarras do noso rural que, sen esta actividade gandeira, estarían deshabitadas. Ademais, os recortes xa están propiciando que explotacións que criaban razas autóctonas se estean pasando, para compensar, a outras foráneas que dan máis rendemento, como a Blonde de Aquitania ou a Limousin en vacún.

MEDIO AMBIENTE ▶ O Sindicato Labrego Galego presentou un escrito ante o concello demandando explicacións sobre a autoría destas fumigacións

Posible contaminación de cultivos en Vilalba cos herbicidas para as cunetas

As 14 explotacións que contan co certificado do Consello Regulador de Agricultura Ecolóxica poderían verse afectadas

O Sindicato Labrego Galego rexistrou no Concello de Vilalba, o 4 de xuño, un escrito denunciando o control da maleza na beira das estradas do municipio coa aplicación de herbicidas tóxicos, tanto no casco urbano como no medio rural, feito que está a provocar queixas xeneralizadas das persoas afectadas.

Dende o SLG puidemos comprobar que as fumigacións con agrotóxicos se están a facer de xeito indiscriminado a carón de cultivos destinados tanto a alimentación humana como animal, e preto de cursos de auga, poñendo en risco a saúde pública. Mesmo se están a aplicar herbicidas en zonas urbanas moi concorridas, como nos arredores do auditorio municipal. Dende o SLG, descoñecemos o alcance destas fumigacións, pero tememos que poidan afectar a algunha das 14 explotacións vilalbesas rexistra-

As dúas imaxes, tomadas en 2013 e 2014, demostran o uso de herbicidas xunto a todo tipo de cultivos sen informar nin pedir permiso ás explotacións afectadas

das no Consello Regulador de Agricultura Ecolóxica de Galicia (Craega), pois a contaminación accidental por estes herbicidas podería custarlles a retirada dun selo de calidade que leva moitos anos e cartos acadar.

Diante desta preocupante situación, o SLG pediulle ao Concello que informe sobre que administración é a responsable desta perigosa práctica. En caso de ser o propio goberno municipal, dende o SLG pediúselle ao alcalde, Gerardo Criado Guizán, que explique se o equipo que está a facer as fumigacións con-

ta coa cualificación profesional pertinente, que herbicida se está a utilizar e se teñen as correspondentes autorizacións administrativas.

Tamén, se o Concello de Vilalba é o responsable, dende o Sindicato Labrego instóuselle, ademais, a que suspenda inmediatamente estas fumigacións tóxicas para destruír a maleza e as substitúa por medios de control mecánicos inocuos para a saúde e menos agresivos co medio ambiente, tal e como están a facer varios concellos veciños da Terra Chá.

De esquerda a dereita e de arriba a abaixo: curso de poda de froiteiras nas Nogais, clase sobre racionalización dos medios produtivos en Vilalba, visita a unha explotación de leite ecolóxico no seo das xornadas saberes e sabores en Friol, e unha das sesións de aprendizaxe ao redor da conserva e transformación de alimentos en Santiso.

FORMACIÓN ▶ Centos de persoas participaron nas aulas formativas organizadas polo SLG que contaron con xornadas de portas abertas para ampliar a súa difusión

Da horticultura ecolóxica na Estrada e Betanzos aos saberes e sabores de Lugo

Friol acolleu varios encontros nos que afiliadas intercambiaron diversos coñecementos e experiencias

Co testemuño na man de comarcas como Compostela e Betanzos, en Lugo tamén desenvolveron unhas xornadas formativas baixo o epígrafe “Compartindo saberes e sabores” dirixidas a afiliadas e baseadas no intercambio de coñecementos e experiencias entre as participantes. Así, en terras de Friol, discorreron as sesións: “A ecoloxía do pan. Tradición e modernidade” a cargo de Xulia Varela, “Elaboración de lácteos.

Queixo do país en cru”, por Fina Cruz, “Compostaxes en granxa ecolóxica. Roteiro arqueolóxico” por Anxo e Óscar Rivas (da Asociación Galega de Custodia do Territorio), “Artesanías; xabóns, las, bebidas”, a cargo de Irene Sineiro, “Bioconstrución”, impartida por Xurxo Rodríguez e, finalmente, “Sabores de antano: papas de millo, sopas de burro cansado e a bebida das mallas: o ponche de ovo e viño”, dirixida por Aurora Augusto.

Outra das actividades formativas destacadas foron os cursos sobre horticultura ecolóxica que se celebraron en Betanzos e na Estrada. Collendo como referencia este último, tratáronse tódalas cuestións propias da

agroecoloxía, dende as propias técnicas de cultivo, até outras directamente relacionadas como a produción propia de sementes e recuperación de variedades tradicionais até as diversas posibilidades de certificación e comercialización. Precisamente, nestas últimas cuestións o curso permitiu acceso libre, alén do alumnado, con senllas xornadas de portas abertas.

Aproveitando o mes de marzo, o local de Lugo desenvolveu un curso sobre poda de froiteiras nas Nogais en dúas xornadas ao que asistiron trinta persoas que, ademais da teoría, puideron facer prácticas de campo con maceiras, cerdeiras,

kiwis, marmeleiros e pereiras. O profesor foi David Castellanos, que tamén foi o responsable dun curso de idénticas características na Estrada.

A actividade formativa no SLG completouse con varias xornadas para informar sobre os cambios que tran a nova PAC e a reforma da Lei do Solo (A Fonsagrada, Becerreá, Sarria, O Corgo, Guntín, etc.); un curso sobre transformación de alimentos e elaboración de conservas caseiras celebrado en Arcediago (Santiso); ou aulas en Meira e Vilalba (Lugo) sobre diversos aspectos técnicos da produción láctea, benestar animal en Lugo e Arzúa, ou apicultura en Xinzo de Limia (Ourense).

Primitivo Lareu ▶ Vocal do SLG no Consello Regulador da DO Ribeira Sacra

Primitivo leva tres lustros rexentando unha adega que fundou para darlle valor ás tres hectáreas de viñedos que herdou da súa familia en Sabadelle (Chantada). Case a metade dese tempo é o que leva, a maiores, como vocal do SLG no Consello Regulador de Ribeira Sacra, unha bisbarra famosa pola súa viticultura heroica pero esquecida polas administracións.

“Temos necesidades máis urxentes que ser Patrimonio da Humanidade”

✓ Hai un ano fuches elixido por segunda vez vocal no Consello Regulador da Ribeira Sacra no censo de pequenas adegas. Como está a ser o arranque desta nova etapa?

En efecto, con este xa levo seis anos no Consello. Respecto a esta nova etapa, a principal novidade son os recortes da administración. Agora, ao ser os recursos máis limitados, xa non temos a mesma capacidade para desenvolver actividades de promoción. Actualmente, as principais fontes de ingresos do consello regulador son as cotas e as taxas das contraetiquetas.

✓ Así que tamén chegaron os recortes ao mundo do viño.

Non é de agora. Para min, a materia pendente da Ribeira Sacra é termos un apoio decidido da administración a este xeito de viticultura coas grandes dificultades engadidas que implican os cultivos en pendente. Cunha visión máis global, máis alá do viño, na Ribeira Sacra temos unha poboación moi avellentada e un territorio cada vez máis despoboado, o cal fai que se estean a perder boas zonas de viñado por abandono e falla de man de obra.

✓ Entón, ¿o voso principal problema é a falla de apoios das administracións?

É que non hai ningún plan específico de apoio para a Ribeira Sacra, cando temos problemáticas moi distintas ás que se viven noutras zonas vinícolas. Un bo exemplo disto é a promoción que se está a facer por parte das deputacións de Lugo e Ourense para que esta bisbarra acade o distintivo de Patrimonio da Humanidade. Chegar a iso sería positivo, pero a Ribeira Sacra ten

Primitivo Lareu rexenta unha pequena adega en Sabadelle, DO Ribeira Sacra

necesidades moito máis urxentes e importantes. Cando está todo por facer, semella ridículo loitar por que se nos considere Patrimonio da Humanidade. As deputacións están a gastar grandes esforzos e recursos para iso, pero aínda non se dignaron a falar coas entidades e as persoas que vivimos o día a día nestas terras, que traballamos aquí. Esa falla de diálogo está a provocar receos, tanto nos profesionais da viticultura como no propio Consello Regulador, pois non temos ningún tipo de información sobre como pode afectar á actividade vitivinícola que a Ribeira Sacra sexa considerada Patrimonio da Humanidade. Se iso vai ser bo ou malo, deberíamos sabelo, pero ninguén nos di nada e ninguén nos consultou.

✓ Pero serdes Patrimonio da Humanidade sería bo para a denominación de orixe.

Evidentemente, sería beneficioso para a bisbarra e de seguro que repercutiría positivamente na miña actividade. A miña queixa é que este distintivo é posible que leve aparelladas restricións á hora de desenvolver o noso traballo. E digo posible porque, agora mesmo, descoñecemos completamente como nos afectaría a concesión. Sei doutras zonas vinícolas que son Patrimonio da Humanidade, como o Douro en Portugal ou Cinque Terre en Italia, e vailles moi ben. No Consello Regulador vemos o distintivo de Patrimonio da Humanidade como algo que nos pode dar moito potencial, pero o proceso para conseguilo estase a facer ás no-

sas costas, sen preguntarnos, sen amosar ningún tipo de sensibilidade cara á xente que vivimos e traballamos aquí, sen garantías de que o vaiamos poder seguir facendo no futuro nas mesmas condicións. E non só falo da viticultura, senón da actividade agraria en xeral.

✓ Outro problema que está a medrar na vosa denominación de orixe ten que ver coas adegas que plantaron viñedos propios e deixan de recoller a uva ás explotacións que lles fornecían.

Si que hai moitas adegas que están a plantar viñedos propios. Creo que a causa principal disto é que a media de idade é cada vez máis elevada entre as persoas que se dedican á viticultura e medra a porcentaxe de abandono das viñas. Diante disto, moitas adegas plantan viñado propio para facer fronte a unha previsible caída da produción nos vindeiros anos. O malo é que, a medida que comezan a producir os viñedos propios, deixan de mercar uva ás explotacións que lles fornecían, problema que se fixo patente na última vendima. Esta situación puido favorecer que algunhas adegas se aproveitasen de viticultores que quedaron sen comprador e lles mercasen a uva a un prezo inferior, pero tampouco houbo unha denuncia por parte das persoas afectadas para confirmalo.

Evidentemente, os prezos baixos son letais para unha zona vinícola como Ribeira Sacra, onde as dificultades engadidas que ten o cultivo do viñado fai que se tenda máis ao abandono se o valor da uva, as políticas públicas ou as axudas non compensan ese esforzo adicional. **SEGUE ▶**

“As políticas públicas favorecen, case sempre, grandes adegas e capitais”

✓ A nivel persoal, cunha pequena adega, ¿afectouche a crise?

Hai un par de anos, cando comezou a crise, noteina como todo o mundo e traducíuse nun baixón das vendas en tódolos distribuidores. Iso obrigoume a esforzarme e abrir novos mercados, buscando clientela e distribuidoras noutras zonas que non traballaba para compensar a baixada nas vendas. No meu caso, co viño asentado no mercado e unha clientela e consumo fieis, foi máis doado facerlle fronte á crise. Creo que as adegas que tiveron máis problemas foron as medianas, cunha produción ao redor das 60.000 botellas, pois carecen dos recursos das adegas grandes para facerlle fronte a unha situación de crise, e teñen unha produción demasiado alta como para xestionar a crise como fixen eu.

✓ Ten que ser difícil iso de asentarse no mercado.

Ao principio, é bastante complexo, especialmente se es unha pequena adega que non dispón de orzamento nin recursos para facer promoción. Eu comecei con moi pouca cantidade de viño para comercializar -unhas 2.000 botellas na primeira colleita- o que me permitiu ir facendo mercado pouco a pouco e ir aumentando a produción ao longo do tempo. Foi un traballo de moitos anos até chegar ás 20.000 botellas que produzo agora de media. É máis doado vender poucas ao comezo, cando ninguén coñece a marca, que tentar introducir unha produción demasiado alta partindo de cero. Traballando así, a longo prazo e cun horizonte de moitos anos, o risco é menor.

✓ Consideras que a administración apoia suficientemente ás pequenas adegas como a túa?

Tallantemente, non. As políticas que hai hoxe en día favorecen, case sempre, grandes adegas e grandes capitais, que absorben máis recursos públicos -axudas, programas de promoción, etc.- que as adegas máis pequenas. Non hai unha sensibilidade especial dende a administración cara ás pequenas empresas. E iso a pesares de que na Ribeira Sacra predominan as pequenas adegas como a miña, que somos máis do 50% da denominación de orixe. En Ribeira Sacra hai 7 adegas grandes, 15 medianas e un cento de pequenas. Nembargante, a administración non ten ningunha liña de axudas ou de apoio específico para estas últimas. **FIN ■**

VIÑO ▶ A sociedade valdeorresa lembrou a Horacio Fernández Presa nun acto celebrado o 23 de maio para conmemorar o primeiro cabodano do seu pasamento

Homenaxe ao técnico que iniciou a recuperación do Godello

A caste autóctona máis representativa desta denominación só ocupaba o 0'05% dos viñedos da DO en 1974

O pasado 23 de maio, Valdeorras homenaxeaba a Horacio Fernández no primeiro cabodano do seu pasamento. O acto tivo lugar na Casa Grande de Viloira, no Barco, e nel participaron representantes da sociedade valdeorresa entre os que se atopaban a nosa coordinadora comarcal, Ángeles Rodríguez, e numerosos afiliados ao Sindicato Labrego.

Horacio Fernández foi xefe da Oficina Agraria Comarcal de Valdeorras-Trives entre 1966 e 1997, e un dos impulsores do Plan Revival,

iniciado en 1974 para recuperar unha caste autóctona case desaparecida na zona, pois só ocupaba o 0'05% dos viñedos: a Godello.

VIÑO ▶ A través dun plan colectivo xestionado polo Sindicato Labrego Galego tramitáronse 63 expedientes que abranguen 26 hectáreas para renovar plantíos

Recortes e burocracia lastran a reestruturación de viñedos

As axudas para plantar novas vides pasaron de cubrir o 65% do investimento a facelo cun tope do 50%

Despois de que en 2013 non se convocasen as axudas para reestruturación do viñado, para o período 2014-2018 terémolas pero con recortes. En convocatorias anteriores, estas subvencións podían sufragar até o 65% dos gastos, mentres que agora farano cun tope do 50%. Isto, unido á complexidade burocrática do proceso de solicitude, fixo que moitos e moitas profesionais do sector non se animasen a concursar este ano. Pola súa banda, o Sindicato Labrego Galego realizou un plan colectivo a

través do cal presentou un total de 63 expedientes que abranguen 26 hectáreas de reestruturación.

Segundo comenta a coordinadora do SLG en Valdeorras, Ángeles Rodríguez, “dende a Consellaría de Medio Rural están a poñer moitos atrancos no proceso de solicitude, demasiados requisitos innecesarios. Por exemplo, hai viticultores e viticultoras que non teñen maneira de demostrar a propiedade das viñas que van a arrincar para volver plantar, posto que a documentación que teñen son partillas moi antigas e non fixeron cambios no Catastro; e as partillas que non están inscritas no Rexistro da Propiedade, non as aceptan. Isto é inxusto, pois esas persoas son propietarias le-

xítimas desas viñas”. A problemas coma o devandito, hai que engadir outros, como “o da diversa numeración e medición de superficie das parcelas segundo consultemos Rexistro Vitícola, Catastro ou o Sistema de Identificación de Parcelas Agrícolas (Sixpac), sen que as administracións fagan nada por actualizar os datos”. Isto último representa unha dificultade engadida, pois ao non coincidir os números de identificación das parcelas do Rexistro Vitícola cos do Sixpac, hai que identificalas visualmente, o cal incrementa o traballo. O peor é cando a superficie que aparece no Sixpac é inferior á do Rexistro Vitícola, porque entón a persoa propietaria perde dereitos de arranque.

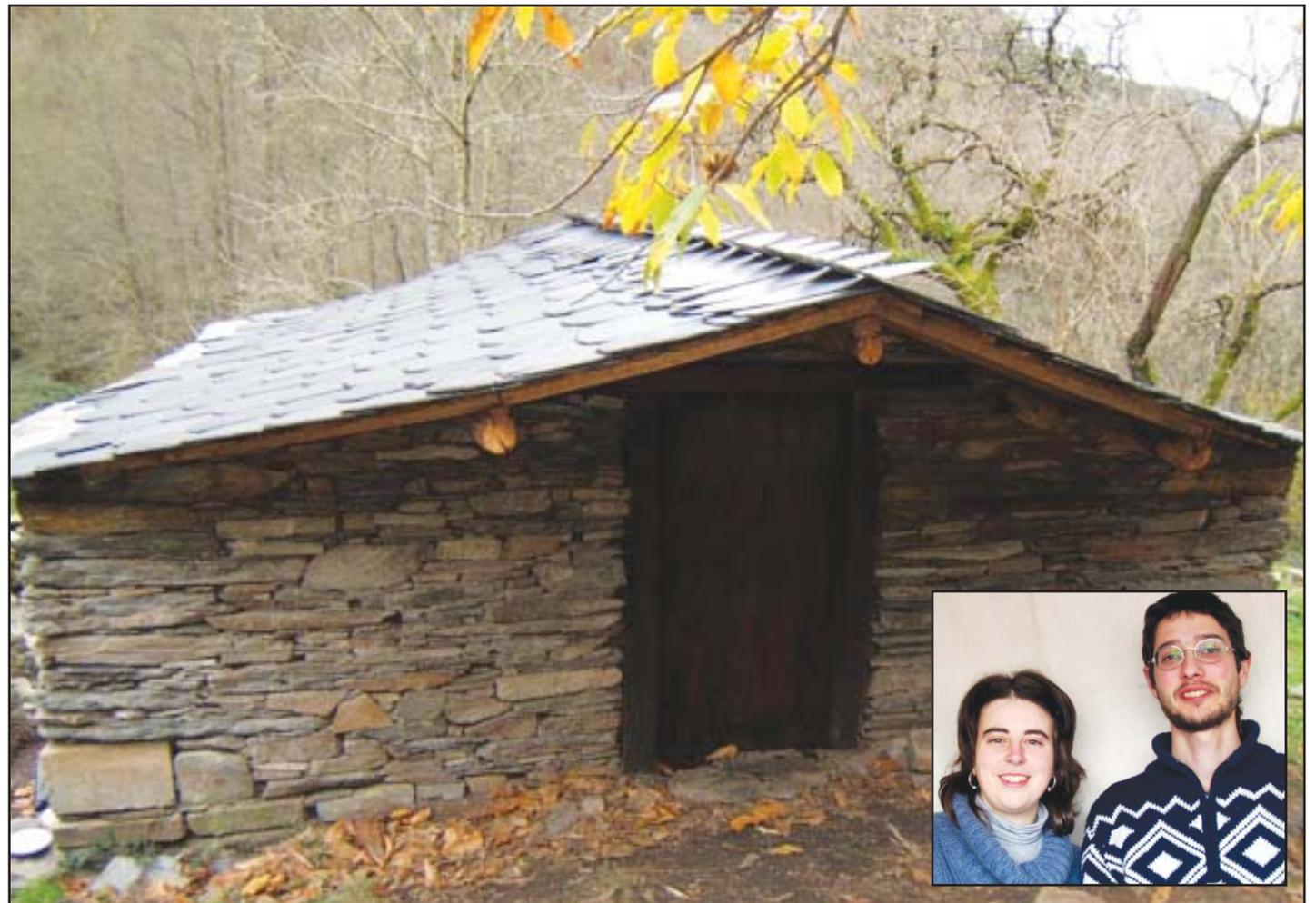
SILVICULTURA ▶ Hai sete anos, Luís e Sabela decidiron deixar a vida que levaban para volver ás raíces, cambiar a cidade por Parada dos Montes, no Courel. Alí, onde o mundo calla en soutos centenarios, reanimaron un sequeiro, canizada a canizada, e agudizaron os sentidos para innovar na milenaria cultura da castaña.

O Sequeiro da Portela: mil outonos máis para a cultura da castaña

Saben a montaña e bosque e, coma o viño de leitaruga de Ray Bradbury, gardan un pouquiño do outono neles. Pans, madalenas ou galletas elaboradas con fariña de castaña por Luis Fontela e Sabela Facal no Sequeiro da Portela, en Parada dos Montes (Pobra do Brollón). Ese é o resultado final dun longo proceso de aprendizaxe que coroaba o seu primeiro chanzo en 2007, cando do sequeiro que ambos mercaron saía a primeira canizada de castañas secas.

Antes diso, a valentía de botarse ao descoñecido, de tentar recuperar unha cultura, a da castaña e os soutos, xa extinta en moitas bisbarras da Galiza. “Tivemos moitísima sorte”, explica Luís. “Demos con persoas que levaban máis de sesenta anos traballando os soutos de xeito tradicional. Grazas a todo o que aprendemos delas, logramos avanzar. Era xente maior que xa non está con nós e lembramos moito todo o que nos ensinaron, algo polo que estamos fondamente agradecidos: os coidados e o cultivo do souto, as demoucas, o secado, as ferramentas, o léxico, distinguir as razas de castaña que valen para secar e as que non... todo constitúe unha cultura da castaña da que non sabemos nada e, grazas a esa transmisión directa de coñecementos, puidemos coller o seu testemuño e recuperar a tradición”.

Velaí o primeiro chanzo. Pero a escada había subir aínda máis arriba. Lembran Luís e Sabela as dificultades ao comezo para sacarlle rendemento ao seu traballo. “Os prezos para a castaña seca eran moi baixos. A nosa castaña era moi escolleita e vendíamola cara con respecto aos pre-

Sabela e Luís restauraron un vello sequeiro de castañas en Parada dos Montes, no Courel, que hoxe é o seu medio de vida

zos a que cotizaba en Folgoso do Courel e Pobra do Brollón. Iso provocou que comezase a subir un pouco na bisbarra, algo moi necesario. Hai seis anos, vendíase a castaña seca escolleita a 4 euros o quilo, e nós comezamos a vendela a 7, para despois subir a 8. Hai que ter en conta que secar castañas é moi laborioso. En cada canizada entran uns 3.000 quilos de froito fresco dos que obtemos 1.000 quilos de castañas secas que, unha vez escolleitas, quedan en 500. Traballando deste xeito dúas persoas, non conseguíamos que a nosa actividade fose rendible para poder vivir dela, polo que tivemos que pensar como facer útil toda a produción, máis alá da castaña selecta”.

Dos pensos para porcos aos alimentos delicatessen

Foi así, matinando que facer coa castaña seca desbotada, que se lles ocorreu o de moela para obter fariña. “Descubrimos que en Francia facían fariña de castaña e puxémonos a investigar. A fariña de castaña permite render máis a produción do sequeiro, pois as castañas partidas ou defectuosas, que conservan tódalas calidades culinarias, valen para moer aínda que non para vendelas directamente. Deste xeito, deses 1.000 quilos de castaña seca que saían do sequeiro, comezamos a aproveitar uns 800”.

Así, dende as raíces, Luís e Sabela tiveron que dar un salto máis alá para crear algo novo. Dunha idea inicial de elaborar pensos para porcos en base a fariña de castaña, pasaron á de vendela para usos culinarios en 2009. Esa produción tivo moi boa acollida fóra, en Madrid e Barcelona, mais non na Galiza, onde a xente non sabía moi ben que facer con fariña de castaña. “Pareceunos triste ter que vender fóra. Por iso demos o seguinte paso e decidimos elaborar nós mesmos pan, madalenas e galletas para darlle maior valor engadido ao que facemos. Daquela, fixemos un obradoiro na nosa casa, cun pequeno forno e comezamos a distribuír en tendas”.

SEGUE ▶

“Na Galiza non tiñamos ningunha referencia culinaria con fariña de castañas”

En 2010, Sabela e Luís venderon o seu primeiro pan de castañas na Feira de Artesanía de Vilamor. Pode parecer una evolución normal e sinxela, pero non o foi. Neste paso, a maiores dos quintais de fariña de castaña, tiveron que botar man doutro tanto de creatividade. “Foi un proceso moi vital, de aprendizaxe total, xa que na Galiza non tiñamos ningunha referencia culinaria con fariña de castañas. As receitas, como a do pan de castañas, creámolas nós. Tamén tivemos a colaboración de moitas amizades que participaron no proceso experimentando e elaborando doces con fariña de castaña”. Unha das claves do éxito do Sequeiro da Portela é a súa aposta pola equidade comercial e a calidade, cunha selección moi coidadosa dos ingredientes que empregan, sendo todos de produción ecolóxica e do Comercio Xusto.

Hoxe, O Sequeiro da Portela comercializa a súa produción nunha ducia de tendas (Lalín, Lugo, Monforte, Pontevedra, Pobra do Brollón, Compostela, Viveiro e Ribadeo), venden directamente no Mercado da Terra da praza de abastos de Lugo e tamén a dous grupos de consumo.

SEGUE ▶

Os traballos e os días nos soutos do Courel

Xa sabemos algo máis de como Luís e Sabela deron en facer pans e doces con fariña de castaña, mais pouco o nada do proceso que hai entre apanar o froito no souto e gorentámonos cunha bolla artesanal.

Luís e Sabela traballan directamente dúas hectáreas de soutos que teñen arrendadas e, a maiores, mercan castaña á veciñanza para completar a produción. Trátase en ambos casos, tanto do cultivo propio como do mercado, de castaña ecolóxica que non recibiu ningún tratamento químico ou artificial. A colleita anual está agora entre os 3.000 e 3.500 quilos de castaña fresca; mais están a estudar a posibilidade de procesar até 4.000.

Os traballos comezan no verán, coa roza e limpeza do souto e o fornecemento de leña para secar. Despois vén a época de recolección. Unha vez seca a castaña, proceso que ocupa uns 20 días, hai que pisala cunha máquina para quitarlle a casca e almacenala. Despois, a partir de xaneiro, a castaña seca vaise collendo durante todo o ano a medida que se precisa.

Agora mesmo, cada fornada de pans, galletas e madalenas, ocúpalles dúas semanas. Para acender o forno, previamente hai que escoller as castañas, proceso que leva tres días; e moelas, tarefa na que invisten outro día máis. Despois, tres días a maiores para cocer e un máis para vender. Polo medio, quefaceres diarios de administración, limpeza, etcétera, fan que só dean producido unha fornada por quincena. “Trátase dun proceso moi laborioso” recoñece Luís, “porque facemos todo a man; pensa no traballo que dá elaborar 2.000 galletas, unha a

unha. Ademais, o produto que vendemos, ao ser especial e ter un prezo un pouco elevado, non é de consumo diario. Esa é outra das razóns polas que o poñemos no mercado cada quince días, porque non é un produto para mercar cada semana”.

✓ Ampliando mercados e investigando alimentos para persoas celíacas

O Sequeiro da Portela é algo en constante movemento, un proxecto que evoluciona día a día, que se fai realidade no frutífero diálogo entre raíces e tradición por unha banda, e os soños e as ilusións, por outra. A idea que lles fai as beiras agora a Luís e Sabela é a de mellorar o proceso produtivo para tentar facer unha fornada por semana. “Para iso, teríamos que mecanizar algunha das tarefas que facemos a man, como o amasado dos doces. O amasado do pan seguirá sendo a man porque sae un produto mellor, pero coas galletas non hai diferenza”. Iso permitiríalles abrir máis mercados e atreverse con cidades nas que aínda non comercializan, como Ourense ou Ferrol. Sería un xeito de sacarlle un maior rendemento ao traballo realizado.

Outro dos horizontes posibles é o de elaborar produtos sen glute aptos para persoas celíacas, idea coa que se están a mergullar noutro proceso creativo para descubrir un ingrediente que poida substituír á fariña de trigo. “Tentaremos sacar algo para o inverno que vén”. E de seguro que o acadan coa axuda do Martiño, que naceu hai tres anos, entre canizadas e moendas, para darlle mil outonos máis á cultura da castaña na Galiza. **FIN** ■

VIÑO ▶ Nunha xornada celebrada o 23 de xuño na capital do Ribeiro o técnico de COAG Carlos Mateo explicou como se regularán as autorizacións a partir de 2016

SLG e COAG analizaron en Ribadavia a normativa para plantar viñado novo

O réxime impulsado pola Comisión Europea terá unha validez de 14 anos e someterase a unha revisión intermedia

O pasado 23 de xuño, o Sindicato Labrego Galego celebraba en Ribadavia unha xornada técnica ao redor de diversas cuestións de actualidade relacionadas comundo vitícola. Bai-

xo o título "A reforma dos dereitos de plantación de viñedos", o responsable do sector vitivinícola de COAG e vicepresidente do Comité Consultivo do Viño da UE, Alejandro García-Gasco, analizou o novo marco normativo que regulará, entre 2016 e 2030, as novas plantacións de vide en calquera explotación da Unión Europea. De seguido, compartimos con vós un resumo da normativa.

Réxime de autorizacións

O novo réxime de autorizacións para novas plantacións de viñado entrará en vigor o 1 de xaneiro de 2016 e finalizará o 31 de decembro de 2030. Nese período, a Comisión Europea realizará unha revisión intermedia do mesmo. A grandes rasgos, o novo réxime implica:

- Non se permitirán novas plantacións sen autorización, tanto para uva con indicación xeográfica como para a que non a teña. As autorizacións para novas plantacións terán unha validez de 3 anos dende a concesión.

- As produtoras/es que acaden autorización e non fagan a plantación durante o período de validez, serán sancionadas/os. Quen plante viñado sen autorización, ademais de recibir unha sanción deberá arrincalo.

- As autorizacións outorgaranse gratuitamente polas autoridades públicas e non poderán ser transferidas a outros produtores ou produtoras.

- Os dereitos de plantación non utilizados e que sexan válidos antes da fin de 2015, converteranse en autorizacións a partir

do 1 de xaneiro de 2016, previa petición. Terán o mesmo período de validez que as autorizacións. Os estados membros poden atrasar a data de conversión até o 31 de decembro de 2020, pero os dereitos non se poderán transferir dende o 1 de xaneiro de 2016.

- Na xestión das autorizacións poderanse ter en conta as recomendacións das organizacións profesionais recoñecidas a nivel comunitario (organizacións interprofesionais agroalimentarias e organizacións de produtores), por grupos interesados de produtores (DOs e IXPs) e por outros tipos de organizacións profesionais recoñecidas polos estados.

- Replantacións na mesma explotación.

- ✓ As replantacións disporán de autorizacións automáticas cunha validez de 3 anos e concederanse para a mesma explotación que fixo o arranque.

- ✓ Os estados poderán conceder autorizacións de replantación con arranque diferido, ao termo da cuarta campaña na que se teña feito a replantación.

Mecanismo de salvagarda

- Establecerase un mecanismo xeral de salvagarda a nivel da Unión Europea para o aumento de calquera superficie de viñado adicional. Fixarase un 1% de incremento da superficie plantada de viñado para cada estado membro en cada ano que se traducirá nun número de hectáreas de novas plantacións.

- Os estados membros poderán diminuír a porcentaxe de aumento a nivel estatal e limitar e nivel rexional para as superficies de DOPs, IXPs, e viños sen indicación xeográfica, polos seguintes motivos:

- ✓ Evitar oferta excesiva.
 - ✓ Evitar apropiación indebida da reputación das DOPs.
 - ✓ Evitar o risco de desvalorización de produtos con selo de calidade.

Isto debe estar debidamente xustificado e farase con publicidade.

- Se a suma de tódalas solicitudes individuais, en hectáreas, respectando criterios obxectivos e non discriminatorios de admisibilidade, non excedese do límite establecido a nivel estatal, deberán aceptarse todas. Os estados membros poderán

aplicar algún dos seguintes criterios de admisibilidade:

- ✓ Dispoñer dunha superficie agrícola de viñado superior á solicitada.
 - ✓ Ter capacidade e competencia profesional.
 - ✓ Que non supoña un risco de apropiación indebida da reputación dalgunha DOP.
 - ✓ Aplicar algún dos criterios de prioridade.

- En caso de que a demanda total de solicitudes superen o límite de hectáreas nun estado, deberían aplicarse os seguintes criterios de prioridade:

- ✓ Incorporación de persoas con capacidade profesional.
 - ✓ Superficies de viñado para preservación do entorno.
 - ✓ Replantación por concentración parcelaria/expropiación.
 - ✓ Superficies con limitacións naturais ou doutra caste.
 - ✓ Proxectos de desenvolvemento viábeis.
 - ✓ Replantacións que permitan aumentar a competitividade da explotación.
 - ✓ Potencial para mellorar a calidade dos produtos con IXP.
 - ✓ Replantacións para incremento do tamaño de pequenas e medianas explotacións.

MARCHAS DA DIGNIDADE ▶ O 21 de xuño houbo manifestacións ao redor das sedes parlamentarias autonómicas do Estado para denunciar o seu secuestro

A indignación arrodeia o Parlamento para esixir pan, traballo e teito

As organizacións convocantes criticaron décadas de políticas bipartidistas para favorecer aos poderes financeiros

Tentando recuperar o espírito da gran manifestación do 22 de marzo en Madrid, as Marchas da Dignidade volveron á carga con novas mobilizacións en todo o Estado o 21 de xuño. Desta vez, retomando a consigna “Pan, traballo e teito”, miles de persoas arrodearon as sedes parlamentarias das súas comunidades.

Na Galiza, a cita foi no Hórrero, onde unha cadea humana circundou o Parlamento de Galicia tras unha marcha que partiu da estación de tren. Apoiada por todo tipo de organizacións sindicais e sociais, entre as que se atopaba o Sindicato Labrego Galego, na manifestación deuse lectura a un manifesto no que se acusaba, directamente, aos poderes financeiros dunha “crise social e económica que deu lugar a que o noso país sufrira uns niveis de paro e miseria que fan que unha gran parte da súa poboación non consiga alcanzar unhas condicións de vida minimamente dignas” e aos poderes políticos de “sicarios ao seu servizo”.

A elección das sedes parlamentarias como epicentro das protestas non foi banal. O manifesto denunciaba que “o Parlamento Galego e os demais parlamentos de todo o Estado foron secuestrados por esta mafia e, coa principal colaboración dos dous partidos maioritarios, PP e PSOE, están a roubar o que é do pobo para entregalo ás grandes empresas”.

O manifesto abondou nalgunha das máximas expresións deste saqueo, dende os 200.000 millóns de euros de cartos pú-

Unha cadea humana arrodeou o Parlamento de Galicia o 21 de xuño (arriba) e manifestouse polas rúas de Compostela (abaixo) contra as políticas de recortes

blicos que se lle deu á banca, até o infame contraste de desafiar miles familias ao tempo que hai miles de vivendas baleiras; pasando por ese terrible 57% de xente nova condenada ao desemprego, á emigración ou á semiescravidade dun traballo precario bendicido pola reforma laboral.

Ademais, “no Parlamento Galego, con nocturnidade e aleivosía, privatízanse servizos públicos esenciais, como sanidade e educación. Péchanse camas en hospitais, reducen persoal docente no ensino, desbalden cartos públicos en obras inútiles e, en definitiva, tómanse decisións que levan ás persoas a unha situación de miseria. As leis que fai no Parlamento o PP, e antes o PSdG, non resolven os proble-

mas do pobo; só buscan favorecer a grandes empresas aínda que sexa a costa da vida digna das persoas”.

“Déixannos sen traballo, sen casa, sen sanidade, sen pensións, sen estudos, sen futuro, sen vida!”, remata o manifesto. “Por iso a Plataforma Galega das Marchas da Dignidade está hoxe aquí, porque queremos simbolizar que o Parlamento Galego non está a representar ao pobo e o pobo vén rodealo: porque nos pertence, porque é noso e tamén nolo están a roubar. Loitamos polos nosos dereitos, e seguiremos a loitar mentres non consigamos cambiar un sistema inxusto e antidemocrático e devolver o poder ás persoas, sometendo o poder político á vontade popular”.

SANIDADE ▶ A pesares das promesas, o HULA segue sen radioterapia

O SLG apoiou unha manifestación en Lugo a prol de servizos esenciais para o hospital

O SLG apoiou a multitudinaria manifestación que tivo lugar en Lugo, o 26 de xuño, para reclamar servizos sanitarios esenciais como hemodinámica, radioterapia ou medicina nuclear no Hospital Universitario Lucus Augusti (HULA). O SLG xa ten denunciado que, coma sempre, son as persoas que vivimos no rural as que estamos a padecer as peores consecuencias dos recortes da Xunta.

A obriga das persoas doentes de cancro de recibir estes tratamentos no Centro Oncolóxico de Galicia, na Coruña, obriga a desprazamentos dunha media de catro horas e máis de trescentos quilómetros dende bisbarras como A Mariña, Ancares ou A Fonsagrada, por exemplo, para agardar longas quendas de cara a recibir sesións ou tratamentos que, se falamos de radioterapia, requiren só uns vinte minutos. E iso se utilizan medios de transporte particulares, porque as persoas que non teñen esa posibilidade deben viaxar en ambulancias xunto a outras doentes e facer viaxes de máis de doce horas entre a ida e a volta.

O presidente da Xunta, Alberto Núñez Feijóo, prometeu o día da inauguración do HULA, o 26 de febreiro de 2011, que este centro hospitalario contaría cos servizos demandados en cuestión de meses. Van máis de 3 anos e as súas falsas promesas seguen sen cumprirse, causando un enorme sufrimento a miles de familias que precisan destes servizos sanitarios. Por iso, o SLG saíu á rúa: para reclamar o que o Goberno da Xunta non concede pola vía do diálogo e da máis mínima decencia.

BANCA ÉTICA ▶ Banca e ética son dúas palabras que semellan estar divorciadas. O escándalo das preferentes, os banqueiros corruptos ou os desafiuzamentos emporcallaron, e moito, a imaxe do sector finaceiro. Máis existe outro xeito de ver as finanzas. Chámase Fiare e botará a andar na Galiza a partir de setembro.

Fiare: a banca ética chega a Galiza

Aínda que o proxecto iniciou a súa andaina entre 2007 e 2008, Fiare comezará a ser unha realidade para a sociedade galega a partir deste outono. Pero, ¿que é Fiare? En palabras dun dos seus socios fundadores na Galiza, o avogado compostelán Gonzalo Gesto Quiñoi, “Fiare é un proxecto de banca ética que hoxe xa é unha realidade que parte da base dunha rede de organizacións sociais e persoas que queremos poñer a banca e o sector financeiro ao servizo da cidadanía; ao servizo de proxectos que teñan un impacto social positivo e que busquen, dalgún xeito, reconstruír a sociedade dende o punto de vista da xustiza social, medioambiental e dunha economía máis ao servizo da xente”.

En efecto, 38 organizacións sociais, entre as que se atopa o Sindicato Labrego Galego, e case 350 persoas, que son a base social que actualmente ten Fiare-Galiza, levan traballando sete anos para artellar o primeiro banco realmente democrático e orientado a construír e dinamizar unha sociedade mellor na Galiza. Ademais, tamén está a obter o apoio de institucións: hai conversas iniciadas con deputacións, universidades e concellos para que entren como socios no proxecto, formando xa parte do mesmo o consistorio de Manzaneda, que foi o primeiro que se fixo socio.

Para Gonzalo Gesto “o abano social de persoas e organizacións que forman Fiare Galiza é dos máis plurais no Estado. Para nós, a base social de Fiare é fundamental por dous motivos: en primeiro lugar, porque pon o capital e, polo tanto, é a propietaria da entidade. Ademais, os socios e socias tamén somos protagonistas porque temos unha participación activa na toma de decisións. Por poñer un exemplo, os

Na asemblea de Fiare celebrada en Cotxeres de Sants (Barcelona) o 29 de marzo os socios e socias decidiron a integración na Banca Popolare Etica

socios e socias debatemos que tipo de produtos queremos ofrecer como banca cando comezamos a actividade real en outono. Foron debates enriquecedores e que axudaron a formarnos financeiramente. Termos este proceso formativo e, a maiores, a capacidade de decidir que tipo de banca queremos, xa é un feito diferencial con respecto aos bancos convencionais”.

Esa mesma filosofía aplícase á concesión de créditos que, no caso de Fiare, non se concederán só con criterios economicistas. Evidentemente, “cando se presenta un proxecto para pedirnos financiamento, en primeiro lugar facemos unha análise económica, pois o Banco de España obríganos ás entidades bancarias a financiar só proxectos que sexan verdadeiramente viables

Para afondar

Fiare Galiza
<http://fiaregz.wordpress.com/>

Fiare estatal
<http://www.proyectofiare.com/web/>

Banca Popolare Etica (Italia)
<http://www.bancaetica.it/>

Santiago de Compostela
Panxea – O Peto
martes a xoves de 18:00-20:00
sábados de 11:00 a 14:00
A Rosa 36, baixo / 981 937 238

Vigo
Fundación Proclade
luns a mércores de 18:30 a 20:00
Honduras 5, baixo

para evitar que se dispare a morosidade”.

Mais unha das grandes diferenzas entre Fiare e a banca convencional é que “nós facemos, a maiores, unha análise ética e social dos proxectos que nos piden financiamento. E esa análise faise dende a nosa base social e dende o territorio ao que pertence, que é quen decide a súa concesión”.

A partir deste outono poderemos operar con Fiare como con calquera outro banco

En canto ao día a día na relación entre un banco e a súa clientela, Fiare ofrecerá o meirande dos produtos que oferta a banca convencional. Así, a partir de outono, calquera persoa ou entidade poderá, na Galiza, gardar os seus aforros nunha conta corrente ou nun depósito a prazo en Fiare. Ademais, tamén poderán ter tarxeta para operar en caixeiros automáticos, domiciliar nóminas e recibos ou pedir créditos.

As grandes diferenzas, agora mesmo, de Fiare Galiza con respecto á banca convencional serán que as xestións terán que facerse por un sistema de banca electrónica, pois Fiare non ten sucursais abertas no noso país; e a imposibilidade de poder facer ingresos en efectivo ao non dispoñer de oficinas para facelo. Está última limitación está en

vías de solucionarse a medio prazo, xa que Fiare está a manter conversas con bancos para poder utilizar a súa rede de oficinas de cara a poder facer eses ingresos en efectivo.

✓ Captación de novos socios e socias

Nun nivel máis alto de compromiso con Fiare Galiza, existe a posibilidade de facerse socio ou socia aportando unha achega ao capital social da empresa e, polo tanto, formando parte dela. “Nós damos prioridade a facer socios e socias, pois cremos que contra máis xente con capacidade para participar e decidir forme parte do banco, mellor”. Segundo o nivel de forza e implantación que acade Fiare en Galiza, tamén se estuda a posibilidade de abrir unha sucursal no noso país. **SEGUE ▶**

En Italia financiaron proxectos por 775 millóns de euros só no ano 2013

O proxecto dunha banca alternativa comezou a xestarse en Italia na década dos noventa do pasado século. Alí fundouse Banca Popolare Etica que, hoxe en día, é o proxecto de banca ética máis desenvolvido no mundo. Cun capital social de case 50 millóns de euros, tralo cal hai unhas 40.000 persoas e 6.000 entidades, en 2013 Banca Popolare Etica xa tiña case 1.000 millóns de euros en aforros e depósitos, financiando proxectos por valor de 775 millóns. O seu beneficio nese ano foi de 1.300.000 euros, cartos que serán os socios e as socias quen decidan en que se invisten; neste senso, parte dos beneficios financiarán accións da obra social de Banca Popolare Etica e destinaranse a mellorar as condicións laborais das súas traballadoras e traballadores. Todos estes datos demostran a viabilidade, solidez e fiabilidade dun proxecto que está en constante expansión e crecemento a pesares do contexto de crise.

✓ Máis de 5.000 socios e socias no Estado Español

No Estado Español, Fiare decidiu, recentemente e de xeito asembleario, formar parte da Banca Popolare Etica. Isto supón subir un chanzo máis na pretensión de termos, no futuro, unha banca ética europea.

Cando faltan uns tres meses para que Fiare se presente en sociedade no Estado, conta coa licenza e supervisión do Banco de España e cun capital social de case 5 millóns de euros achegados por 4.521 persoas e 555 entidades, que son os socios e as socias. Fiare ten 3 oficinas abertas no Estado -Madrid, Barcelona e Bilbao-, puntos de información nas principais cidades e 8 traballadores e traballadoras. A achega de Galiza ao proxecto, agora mesmo, é de case 400 socios e socias (341 persoas e 38 entidades e asociacións). **FIN ■**

CC-BY-NC-SA / GZFoto

DEFENSA DA LINGUA ▶ Ademais da mobilización en Compostela, houbo convocatorias en Vigo, A Coruña, Lugo, Ourense, Pontevedra, Ferrol e Foz.

A manifestación a prol do galego deste 17 de maio multiplicouse por 8

Co slogan “Un paso adiante e máis outro adiante, Galiza” milleiros de persoas esixiron maior defensa do galego en tódolos ámbitos

A Plataforma Queremos Galego, da que forma parte o Sindicato Labrego, decidiu multiplicar por oito as manifestacións en defensa da lingua con ocasión do 17 de maio, Día das Letras Galegas. Deste xeito, pasouse da convocatoria unitaria en Compostela doutros anos, a facer o mesmo en Vigo, A Coruña, Lugo, Ourense, Pontevedra, Ferrol e Foz.

Nesta ocasión, co gallo de ser o ano do poeta chairego Xosé María Díaz Castro, e parafraseando o seu poema máis célebre -Penélope-, onde se repite o verso “Un paso adiante e outro atrás, Galiza”, o principal slogan das manifestacións foi “Un paso adiante e máis outro paso adiante, Galiza” para o galego.

Esa frase sería tamén o título

do manifesto asinado pola escritora tamén chairega, Marica Campo, que foi lido nas oito manifestacións e no que se denunciaba que para a defensa do noso idioma “non só non contamos coa protección institucional, senón que temos que gastar o tempo a defendérmonos das ilegalidades que os poderes públicos perpetúan contra o galego”.

O manifesto proseguía afirmando que:

“o tempo actual non é propicio para a existencia de Galiza e do seu signo principal, a lingua galega, porque a globalización pretende arrasar con toda diferenza que ouse desafiar a hexemonía do imperial dominante. Non os imos complacer. Non temos a menor vontade de suicidio nin de resignación. Por isto, parafraseádomos a Díaz Castro, o poeta a quen celebramos este ano, diremos:

Un paso adiante e máis outro paso adiante, Galiza, no uso da nosa lingua nas aulas, tamén

como lingua vehicular escandalosamente prohibida pola Xunta para certas materias.

Un paso adiante e mais outro paso adiante, lingua nosa, nos medios de comunicación e na publicidade.

Un paso adiante e mais outro paso adiante, no uso do Galego pola Administración.

Un paso adiante e mais outro paso adiante, porque iso é o xusto, para a nosa palabra na Xustiza.

Un paso adiante e mais outro paso adiante nas misas e demais celebracións relixiosas.

Un paso adiante e mais outro paso adiante na oferta de ocio.

Un paso adiante e mais outro paso adiante en todos os novos soportes comunicativos.

Un paso adiante e mais outro paso adiante nos transportes públicos.

Un paso adiante e mais outro paso adiante no comercio.

Un paso adiante e outro paso adiante en todas as artes e as letras”.

A FIN DA XUSTIZA UNIVERSAL ▶ Os 45 que existen actualmente no país quedarían reducidos a 4, afastando a administración de xustiza de todo o medio rural galego

O Goberno prepara unha reforma para suprimir os partidos xudiciais de Galiza

Mesmo deixarían de ter xulgados grandes cidades galegas como Vigo, Ferrol ou a capital, Santiago de Compostela

Galiza ten 45 partidos xudiciais distribuídos por todo o territorio e que achegan xeograficamente o dereito á xustiza ao meirande da poboación. Aínda que no caso dalgúns concellos ese achegamento podería mellorar, a intención do Goberno de Madrid é empeoralo, xa que ten planificado suprimir tódolos partidos xudiciais e reducilos a 4 de ámbito provincial. Así vén redactado no anteproxecto da Lei Orgánica do Poder Xudicial que aprobou o Consello de Ministros o pasado 4 de abril.

Se este anteproxecto é sumamente lesivo ao quitarlle os xulgados a cidades como Vigo, Ferrol ou Compostela; no ámbito rural suporá un enorme obstáculo para o acceso das persoas á xustiza ao ter que desprazarse para calquera xestión até a capital da provincia onde viven. A isto habería que engadir outra medida do Ministerio dirixido por Alberto Ruíz Gallardón para facer máis inaccesible a Xustiza para o meirande da xente: o incremento das taxas xudiciais.

Agora mesmo, están comezando a nacer varios movementos de oposición de tódalas cores políticas, incluídas a do Goberno, a este desmantelamento. Ese é o caso da Plataforma en Defensa do Partido Xudicial de Xinzo, onde se integrou o Sindicato Labrego Galego. A intención do SLG é a de unirse a todas aquelas iniciativas cidadás que xurdan no país para defender os partidos xudiciais por entender que, coma sempre, será a poboación do rural a máis prexudicada.

Comezan a prodigar as manifestacións en defensa dos partidos xudiciais na Galiza, como esta realizada en Corcubión

Partidos xudiciais actuais

✓ **A Coruña (14):** Betanzos, Santiago de Compostela, Ferrol, A Coruña, Noia, Carballo, Corcubión, Arzúa, Ortigueira, Ribeira, Negreira, Muros, Padrón e Ordes.

✓ **Lugo (9):** Mondoñedo, Lugo, Chantada, Vilalba, Monforte de Lemos, Viveiro, Sarria, A Fonsagrada e Becerreá.

✓ **Ourense (9):** Ourense, Ribadavia, Xinzo de Limia, A Pobra de Trives, Verín, O Barco de Valdeorras, O Carballiño, Celanova e Bande.

✓ **Pontevedra (13):** Ponteareas, Vilagarcía de Arousa, Vigo, Pontevedra, A Estrada, Tui, Cangas, Lalín, Cambados, Redondela, O Porriño, Caldas de Reis e Marín.

Unha xustiza máis afastada e, coas novas taxas, moito máis cara

Outra das reformas de Gallardón máis criticadas foi o incremento das taxas xudiciais coa escusa de desatascar os xulgados, algo que o coordinador na Galiza de Xuíces para a Democracia, o maxistrado Luís Villares, cualifica como “un retorno ao século XIX ao condicionar o acceso á Xustiza en función dos recursos económicos de cadaquén”, segundo expresou nunha entrevista realizada por David Lombao para Praza Pública a finais de 2012.

Para Luis Villares “as taxas teñen un carácter disuasorio e é algo absolutamente inaceptable, porque buscan que a xente non exercite os seus dereitos (...) Ademais, a desproporción que hai entre determinadas taxas e dereitos fai que, na práctica, eses dereitos non se vaian exercer nunca máis. Está o caso real de que recorrer unha multa de 100 euros custe 200, pero hai máis: o dereito a que unha sentenza sexa revisada por un xulgado de apelación supoña 800 euros é unha barbaridade. Xa só isto xustificaría a derogación da lei”. Unha das consecuencias de todo isto, ademais de vedar a xustiza ás persoas que teñen menos recursos, será que os litixios que manteñan con grandes empresas serán máis desiguais. Agora, as persoas afectadas por abusos das compañías eléctricas, de telecomunicacións ou bancarias, pensarano dúas veces antes de denunciar. **SEGUE ▶**

O 22 de xullo privatizarán os rexistros civís, gratuítos dende o século XIX

A tentativa de desmantelar os partidos xudiciais vén sumarse á criticada reforma da xustiza emprendida polo ministro Gallardón e que inclúe, entre outras medidas, a supresión ou privatización dos xulgados de paz e dos rexistros civís, que son servizos públicos gratuítos que se viñan prestando a nivel municipal.

Contra a privatización dos rexistros civís xa ten habido varias mobilizacións por parte de organizacións sindicais e políticas, de traballadores e traballadores da administración de xustiza e da cidadanía. Trátase dunha reforma que se cociñou en segredo nos despachos do Ministerio de Xustiza entre Alberto Ruíz Gallardón e os colexios de rexistradores da propiedade aos que o Goberno pretende entregar a xestión deste servizo.

É dicir, a intención do Ministerio de Xustiza é que os rexistradores e as rexistradoras da propiedade desempeñen e cobren unhas funcións que fan de xeito gratuíto os rexistros civís dende o século XIX. Todo isto está redactado nunha Lei do Rexistro Civil que se publicou en 2011 e que se tiña que facer efectiva nun prazo de 3 anos. Se todo segue o seu curso legal, a lei entrará en vigor o vindeiro 22 de xullo.

A aplicación da lei podería supor a desaparición de 3.000 postos de traballo en todo o Estado; na Galiza, perderíanse uns 300 empregos directos nos rexistros civís e uns 100 nos xulgados de paz das vilas. En canto á cidadanía, teríamos que pagar por xestións até o de agora gratuítas: certificacións de fe de vida, de matrimonio, de adopción, de defunción, de nacemento ou polo duplicado de libros de familia. Todos estes trámites son imprescindibles para diversas xestións como darse de alta no INEM, cobrar pensións, facer declaracións de herdeiros, visados, matriculacións en centros escolares ou demandas de divorcio, matrimonios e parellas de feito, entre outras.

✓ Un negocio millonario do que tamén se beneficiarán as familias de Rajoy e Gallardón

Cómpre lembrar que en todo o Estado non hai máis de 800 rexistradores e rexistradoras da propiedade que cobran por tódolos servizos que prestan uns prezos chamados aranceis, regulados por real decreto “a un nivel que permita a cobertura dos gastos de funcionamento e conservación das oficinas en que se realicen as actividades ou servizos, incluída a súa retribución profesional”.

Falando en prata, os rexistradores e rexistradoras da propiedade vanse facer cun monumental negocio. Con datos de 2012, no Estado houbo 454.648 nacementos, 402.950 defuncións e 168.556 matrimonios; se lle aplicamos ao rexistro de cada un deles uns euros de arancel, obtense un lucro millonario. Máis alá do anecdótico, resulta sospeitoso que vaian ser os rexistradores e as rexistradoras da propiedade quen se beneficien desta reforma. Cómpre non esquecer que esa é a profesión de Mariano Rajoy, de varios dos seus irmáns e da nora de Ruíz Gallardón.

Ademais, por riba de privatizarse, este servizo público desaparecería do meirande dos municipios onde agora se imparte, pois rexistros da propiedade só existen nas grandes cidades e nalgunhas cabeceiras comarcais. Desta maneira, a reforma da xustiza que está a levar a cabo Alberto Ruíz Gallardón podería deixar sen partido xudicial, xulgado de paz e rexistro civil a máis de 254 concellos de Galiza, xa que rexistros da propiedade só os hai en 50 concellos dos 314 en que se estrutura o territorio galego; mentres que os partidos xudiciais, se a reforma vai para adiante, se reducirían a 4, como xa vimos.

FIN ■

LEI DE ADMINISTRACIÓN LOCAL ▶ Os concellos levan a súa denuncia ao Tribunal Constitucional

Oposición unánime e recurso contra a reforma local do Goberno

11 partidos políticos e 3.500 consistorios que agrupan 15 millóns de habitantes en defensa dos servizos municipais

O Goberno de Mariano Rajoy vai ter moi difícil levar adiante a Lei de Racionalización e Sostenibilidade da Administración Local da que informabamos no pasado Fouce (nº 301, pax. 19). Polo de agora, 11 partidos da oposición no Parlamento do Estado chegaron a un acordo para presentar un recurso contra esta lei diante do Tribunal Constitucional.

É a primeira vez na historia que se presenta un recurso destas características no Estado. Para que se poida realizar, deberá ter o apoio da sétima parte dos concellos (1.160 municipios), sendo necesario que estes constitúan a sexta parte da poboación total (7,6 millóns de habitantes). Semella que non será difícil acadar e mesmo dobrar ese nivel de apoios, xa que os partidos opositores á lei teñen o compromiso de 3.500 concellos que agrupan ao redor de 15 millóns de habitantes. Ademais, tamén recorrerán a lei Asturias, Andalucía e Cataluña.

Os argumentos nos que se basea o recurso é que a reforma das administracións locais vulnera competencias autonómicas e atenta contra a autonomía local e, polo tanto, contra a Constitución.

Como xa informamos no pasado Fouce, a Lei de Racionalización e Sostenibilidade da Administración Local é especialmente agresiva cos concellos de menos de 20.000 habitantes, que son o meirande dos municipios rurais da Galiza (292 dun

total de 314, habendo 2 provincias, Lugo e Ourense, que só superan este nivel poboacional nas súas capitais). A lei deixaría a estes 292 concellos rurais baixo a tutela das deputacións.

Unha das principais eivas desta lei é que pon os cartos e o aforro por diante do benestar e os dereitos das persoas, xa que só permite aos concellos ofrecer servizos sociais se non teñen déficit. Deste xeito, os concellos que non teñan recursos suficientes, normalmente os máis pequenos e de carácter rural, estarán condenados a deixar de prestar servizos sociais ou a privatizalos: escolas infantís, puntos de atención ás mulleres que sofren a violencia machista, centros de atención a persoas minusválidas, centros sociais para a terceira idade, etc.

Semella que a intención do PP, ao centralizar nas deputacións competencias e servizos dos concellos de menos de 20.000 habitantes só responde a motivos políticos e a afianzar o seu poder, xa que goberna en 27 dos 38 entes provinciais. Dende logo, o aforro non pode ser escusa, xa que o informe de fiscalización do Tribunal de Contas de 2011 revela que o endebedamento dos municipios pequenos é un 20% menor que os de máis de 50.000 habitantes e un 30% menor que o das deputacións, que os custes dos servizos son menores nos concellos cativos; e que a xestión indirecta de servizos básicos non abarata o seu custe.

En canto á resolución deste recurso, os partidos promotores pedíronlle ao Tribunal Constitucional que, unha vez que sexa presentado, o resolva con “celeridade”, aínda que dan por feito que non haberá fallo antes das eleccións municipais de 2015.

Seguro para o gando vacún reprodutor e de recría de leite e carne // Novidades na Liña 102

A **LIÑA 102**, de acordo co Plan Anual de Seguros Agrarios do ano **2014**, pretende garantir o gando vacún reprodutor e de recría de leite e carne. Cóbrense os danos que sufran os animais cando sexan consecuencia de riscos incluídos nalgunha das garantías contratación.

É un seguro dirixido a gandeiros e

gandeiras (persoas físicas ou xurídicas) con **animais bovinos reprodutores e recrías de leite e carne**, titulares dun libro de rexistro de explotación.

Trátase dun **seguro subvencionado** pola Entidade Estatal de Seguros Agrarios (**Enesa**) así como pola Comunidade Autónoma.

É un seguro flexible que permite ao gandeiro ou gandeira escoller a garantía básica que máis se adapta ás necesidades da súa explotación.

Do mesmo xeito, conta cunha serie de garantías adicionais para cumprir a opción básica de aseguramento, no caso de ser de interese para o gandeiro ou a gandeira.

GARANTÍAS BÁSICAS A CONTRATAR

OPCIÓN A

Accidentes, morte masiva, febre aftosa e EEB

OPCIÓN B

OPCIÓN A + complicacións do parto

OPCIÓN C

OPCIÓN B + mamite en aptitude láctea. Novidade: en 2014 inclúense animais cun só cuarterón afectado e mamites con presenza de fungos e levaduras.

GARANTÍAS ADICIONAIS

- ✓ Síndrome respiratoria de bovino en recría (SRB)
- ✓ Enfermidades
- ✓ Meteorismo
- ✓ Carbunco
- ✓ Saneamento gandeiro
- ✓ Pasteiros invernales e estivais

- ✓ Incrementase o valor dos animais con Indicación Xeográfica Protexida (IXP)
- ✓ Nova cobertura para opción A e B: Brote de mamite clínica
- ✓ Se desexas máis información sobre esta liña de seguros, ou sobre cobertura en calquera outro sector agrogandeiro, achégate á oficina do SLG da túa comarca e informáremoste sen compromiso

GANDERÍA INDUSTRIAL ▶ Unha megaexplotación impulsada polo magnate Michel Ramery producirá 8 millóns de litros de leite por ano a 27 céntimos

A Confédération Paysanne contra o modelo da granxa das 1.000 vacas

O proxecto basearase na produción de electricidade, utilizará 3.000 hectáreas de terras e dará emprego tan só a 18 persoas

A Confederation Paysanne, organización labrega francesa que, coma o SLG, pertence á Coordinadora Europea da Vía Campesina, vén de iniciar unha campaña para evitar a posta en marcha dunha macroexplotación láctea no departamento de Somme (rexión de Picardía) cuxo modelo suporía a fin da gandería familiar na zona afectada e, de estenderse, en toda Europa. A Conf leva un ano de mobilizacións e, o vindeiro 1 de xullo, prepara unha grande manifestación fronte ao Palacio de Xustiza de Amiens para forzar a paralización deste aberrante proxecto.

A granxa das 1.000 vacas, como a denominan os nosos compañeiros e as nosas compañeiras da Conf, é unha explotación industrial promovida por Michel Ramery, dono dun grupo empresarial que emprega a 3.550 persoas e ten un volume de negocio anual de 541 millóns de euros. Nesta granxa, Ramery pretende espremer 1.000 vacas nunhas instalacións de 8.500 m² -cada animal disporá dun espazo equivalente a media praza de garaxe- xunto a unha fábrica de metano. A idea é apañar as dexecións das 1.000 vacas para producir electricidade e, unha vez procesadas, utilizar os refugos para abonar 3.000 hectáreas de pasteiros.

Así, a granxa do magnate Ramery producirá 8 millóns de litros de leite ao ano e 1'5 megawatios de electricidade. Para iso, ocupará 3.000 hectáreas de praderías -extensión superior á de municipios do tamaño de Betanzos- para dar

A Confédération Paysanne xa ten organizado varias manifestacións para denunciar un proxecto co que perden tanto a cidadanía como os labregos e labregas

emprego só a 18 persoas; ademais, consumirá 40 toneladas diarias de concentrados alimenticios compostos, principalmente, por transxénicos.

Que 30 km² de terras só dean emprego a 18 persoas dá como resultado o modelo agrario definitivo para desertizar o medio rural. Desde a Conf explican que unha explotación láctea convencional con 50 vacas dá emprego a unha media de 2'1 persoas en Francia; daquela, 1.000 vacas

deberían dar emprego a 42 persoas, como mínimo. Ademais, os ingresos pola produción de enerxía e o aforro en salarios, permitirán a Michel Ramery vender o leite a 270 euros a tonelada; cando os prezos medios están en 350 euros a tonelada, valor este último que case non chega nin para cubrir os custes de produción das explotacións convencionais e que só é posible grazas a axudas públicas como as da Política Agraria Común.

A produción de alimentos vista como ingreso complementario

En resume, a granxa das 1.000 vacas é un megaproxecto para obter grandes lucros por parte dun gran capital especulativo, pero un auténtico desastre dende o punto de vista social e medioambiental. Para Ramery, o leite é un subproduto complementario que lle axudará a redondear os ingresos obtidos pola produción de enerxía. Ademais, cómpre lembrar que as axudas da Política Agraria Común (PAC), cuxo importe está baseado no número de hectáreas traballadas por cada explotación, achegarán uns ingresos extraordinarios en forma de subvencións nada desdeñables.

Fronte a este delirio no que o lucro económico dun gran capital semella estar por riba da explotación sostible da terra, do emprego agrario para garantir un medio rural vivo e habitado, da produción de alimentos sans ou do benestar animal; as organizacións que integramos a Coordinadora Europea da Vía Campesina seguiremos loitando e defendendo unha agricultura familiar orientada cara á soberanía alimentaria dos pobos.

NORMATIVA ▶ Proposta decepcionante para regular a agricultura ecolóxica

A Comisión contra a coexistencia de cultivos ecolóxicos e convencionais na mesma explotación

A proposta de regulamento sobre produción ecolóxica e etiquetaxe que presentou a Comisión Europea en marzo comezou con mal pé ao contemplar normas como prohibir a coexistencia de produción ecolóxica e convencional nunha mesma explotación. Cómpre pensar que, só no Estado español, máis do 50% de explotacións ecolóxicas son de réxime mixto.

Outras medidas que contempla este borrador son as de non permitir a utilización de sementes convencionais aínda que non exista a mesma variedade en ecolóxico; ou eliminar tamén as excepcións en gandería, como mercar poliños criados en convencional diante da dificultade de adquirilos de orixe ecolóxica.

Por outra banda, o borrador non defende as variedades de sementes locais e tradicionais fronte as comercializadas pola industria e tampouco fomenta a compra pública de produtos ecolóxicos por parte de centros escolares, hospitais e outras institucións.

Outros aspectos nos que non avanza o regulamento proposto pola Comisión Europea son a promoción da venda directa e das canles curtas de comercialización, a adaptación da normativa hixiénico-sanitaria para facilitar a transformación artesanal de alimentos ecolóxicos nas explotacións ou a instalación de pequenos matadoiros nas propias explotacións para o sacrificio de animais.

Entre as cousas boas que achega a proposta de regulamento está a posibilidade de avanzar na certificación participativa.

DEREITOS ▶ Unha delegación de agricultores e agricultoras de tres continentes viaxou a Xenebra (Suiza) para facer traballo de lobby no 26º Consello de Dereitos Humanos

A Vía Campesina acada que a ONU siga coa Declaración dos Dereitos Labregos

O 27 de xuño adoptábase a resolución que dá continuidade ao proceso de redacción do texto con 29 países a favor

Do 11 ao 13 de xuño, unha delegación da Vía Campesina estivo presente na 26 sesión do Consello de Dereitos Humanos en Xenebra para continuar co traballo de lobby de cara á redacción dunha Declaración Internacional dos Dereitos Labregos. Foron Henri Saraigh e Geneviève Savigny quen representaron á Vía nos debates do Consello.

Finalmente, o 27 de xuño, a asemblea do Consello de Dereitos Humanos votou a favor da resolución que autoriza a continuar do proceso para redactar a Declaración, a partir de novembro, cunha segunda xuntanza do grupo de traballo intergubernamental. Na votación, 29 países deron o seu apoio, 13 abstivéronse e 15 votaron en contra. Trátase dun resultado positivo con respecto á primeira consulta que se fixo en 2012, cando os votos favorables foron 23. Dende a Vía Campesina destacaron a abstención de países como Francia, Austria, Alemaña, Italia ou Irlanda, que antes se opoñían.

A Vía Campesina, movemento internacional que integra máis de 160 organizacións agrarias de 70 países entre as que se atopa o Sindicato Labrego Galego, traballa nesta cuestión dende hai unha década. Nese tempo, a Vía Campesina tentou identificar as discriminacións que sufren as persoas que traballan nas zonas rurais: labregos e labregas, xornaleiros e xornaleiras, nómades, pescadores e pescadoras, pobos indíxenas, persoas sen terra, etcétera. A partir de aí, a Vía Campesina, coa colaboración doutras

Diversas organizacións concentráronse diante da sede das Nacións Unidas en Xenebra para reclamar unha carta universal dos dereitos labregos (arriba) e explicar os motivos desta demanda, como na intervención da compañeira Geneviève Savigny, en representación da Coordinadora Europea da Vía Campesina (abaixo)

organizacións, redactou un texto que agrupa os dereitos dos que deberían gozar estes colectivos.

Tras moitos estudos levados a cabo polo Comité Asesor do Consello de Dereitos Humanos da ONU, este aprobou un estudo final en marzo de 2012 e votou, en setembro do mesmo ano, por unha resolución que tiña por obxectivo a posta en marcha dun grupo de traballo intergubernamental encargado de redactar a Declaración sobre Dereitos Labregos. En xullo de 2013, este grupo de traballo mantivo a súa primeira xuntanza e, agora, vén de aprobarse a súa continuidade

En canto ao traballo de lobby feito neste mes de xullo, ademais de participar nos paneis de debate do Consello de Dereitos Hu-

manos, a Vía Campesina enviou unha delegación composta por Ibrahim Coulibaly (Mali), Geneviève Savigny (Francia) e Diego Monton (Arxentina) a participar nun congreso sobre "Dereitos labregos e Ano Internacional da Agricultura Familiar", organizado de xeito paralelo tamén en Xenebra por Bolivia e Filipinas. Esta comitiva da Vía Campesina tamén participou nunha confe-

rencia pública en Xenebra e contactou con varias delegacións de países africanos, latinoamericanos e europeos.

Por outra banda, o 17 de xuño, a Vía Campesina realizou un acto simbólico e unha rolda de prensa diante da sede das Nacións Unidas, na Place des Nations (Xenebra) para reivindicar a Declaración dos Dereitos Labregos. **SEGUE ▶**

Xuntanzas no Ministerio de Asuntos Exteriores para acadar o apoio do Estado Español

En canto ao Estado Español, o 16 de xuño, unha delegación da Coordinadora Europea da Vía Campesina (ECVC) integrada por Andoni García e Marta Piqueras, xunto a Isabel de Gonzalo, da ONG vasca Mundubat, mantiveron un encontro sobre esta cuestión con Cristina Fraile e Inés Yarza, directora e xefa de servizo, respectivamente, da Oficina de Dereitos Humanos do Ministerio de Asuntos Exteriores.

Nesta xuntanza, a delegación da ECVC tratou de reconducir a posición negativa do Estado Español diante da Declaración de Dereitos Labregos, respecto da que votou en contra no Consello de Dereitos Humanos de setembro de 2012. Os argumentos do Ministerio de Asuntos Exteriores para xustificar o seu voto contrario foi que ao Consello da ONU se lle deu un texto xa feito no que se fala de dereitos colectivos, cando deberían ser individuais, utilizando unha linguaxe que non se usa no dereito internacional. Tamén considerou un atranco que non exista unha definición oficial de "labrego" e que se introduzan novos dereitos como á terra, á auga ou ás sementes.

Nunha posición construtiva, as representantes da Oficina de Dereitos Humanos aconsellaron que as problemáticas do campesiñado fosen primeiro discutidas nos comités consultivos antes de redactar unha Declaración de Dereitos Labregos, en troques de presentala xa feita. Tamén indicaron que sería positivo ligar esa declaración cos dereitos humanos e, en especial, co dereito á alimentación.

Tras este encontro, e tras limar as diferenzas de criterio que existían entre a Declaración de Dereitos Labregos da Vía Campesina e a posición do Estado, asentáronse unhas liñas de traballo de cara a que a postura española no futuro sexa positiva neste proceso. **FIN** ■

OXMs ▶ Bruxelas aprobou unha nova normativa o 12 de xuño na que será cada estado membro quen decida se prohíbe un organismo manipulado xeneticamente

A Comisión Europea terá vía libre para autorizar transxénicos

En breve, vaise legalizar o millo 1507 de Pioneer e os países que queiran prohibir a súa sementeira deberán facelo antes da primavera

A Unión Europea aprobou, o 12 de xuño, unha nova normativa para regular o cultivo e a comercialización de transxénicos no seu territorio. O esencial da norma é que a Comisión Europea poderá autorizar libremente novas variedades, haxa ou non oposición, amparándose en que será despois cada estado membro quen terá capacidade para decidir se as acepta ou as prohibe.

Como exemplo inmediato, a Comisión dispónse a autorizar xa o millo 1507 de Pioneer e os estados que queiran prohibir a súa sementeira terán que facelo antes da seguinte campaña (primavera de 2015).

Deste xeito, países nos que o cultivo de OXMs está prohibido

Os transxénicos seguen a provocar un forte rexeitamento en Europa. Na imaxe, deputados e deputadas no Parlamento de Estrasburgo expresando a súa oposición

-como Austria, Francia, Italia ou Hungría- poderán manter a prohibición; mentres que o Estado Español terá vía libre para seguir sendo a leira experimental de Europa e manterse como

país comunitario coa maior superficie dedicada a este tipo de cultivos. Ademais, estará autorizada en toda a Unión Europea a libre comercialización de transxénicos.

Países soberanos terán que dar explicacións a multinacionais privadas

O mecanismo de funcionamento para autorizar un transxénico será o seguinte: a empresa solicitará autorización a nivel de toda a UE ou só para determinados países. Unha vez feito isto, os países afectados que non queiran ese transxénico deberán notificalo. Cando a empresa reciba a notificación, poderá aceptar ou non a vontade dese país. Se a empresa non acepta reducir o ámbito xeográfico para implantar o transxénico en cuestión, os estados afectados deberán presentar alegacións diante da Comisión Europea argumentando a súa negativa por unha combinación de motivos que non poden ser nin de saúde nin de riscos para o medio ambiente.

Os motivos posibles para prohibir un transxénico nun territorio terán que ver con política medioambiental, ordenación do territorio, utilización dos solos, impactos socioeconómicos, riscos de orde pública ou coexistencia con outras producións. Tamén se poderán utilizar outros argumen-

tos por parte dos estados, pero nunca os que teñan que ver con riscos para a saúde ou o medio ambiente. Esta norma será retroactiva, de maneira que os estados que queiran prohibir transxénicos xa aprobados -en concreto, os millos MON 810 de Monsanto e, en breve, o 1507 de Pioneer- terán seis meses para facelo.

Mentres que o lobby dos transxénicos en Europa expresou o seu malestar por esta normativa, ao permitir que os países poidan poñer atrancos ao seu negocio; dende Greenpeace advertiron que este acordo ten lagoas legais ao non habilitar ferramentas para que os países que prohiban os OXMs se poidan defender nos tribunais diante das denuncias que presenten as multinacionais da manipulación xenética. Para esta organización ecologista "non hai base legal sólida para as prohibicións, que poderán ser rebatidas con éxito nos tribunais polas compañías, que gañarán fronte aos países".

INCORPORACIÓNS ▶ Para esta segunda entrega da sección Mocidade, rescatamos un texto de Txetxu López, gandeiro e activista vasco, publicado no número 18 da revista Soberanía Alimentaria. Nel, Txetxu fala sobre o que considera fundamental para que as novas incorporacións ao agro transformen o mundo rural.

A incorporación da xente nova ao agro é posible; demostrámolo

Aínda que poida parecer o contrario e a administración se escude para non facer nada diante dunha suposta falta de interese da mocidade, a actividade agraria ilusiona a moita xente nova. Os verdadeiros problemas para reconstruír o sector son outros e iso é o que hai que analizar.

A necesidade de vocación

En calquera caso, tampouco é o número ou a proporción o factor clave. A primeira pregunta sería: cando nos dedicamos á agricultura, ¿somos o que queremos ser ou o somos polo negocio que xeramos ou queremos xerar? O elemento fundamental a ter en conta é que, para facer fronte ao momento actual e camiñar cara á soberanía alimentaria se require mocidade con vocación.

Non temos que dramatizar co tópico de que o traballo no campo é moi duro e sacrificado. Nalgúns casos éo, pero tamén é un feito que na agricultura é sinxelo alcanzar unha renda suficiente para vivir con dignidade, pero case imposible enriquecerse. Polo tanto, si que é certo que, por estas e outras características, mellores ou peores, un dos requisitos para unha dedicación sería, satisfactoria e a longo prazo no sector agrícola é que che guste o campo: a vocación. Porque, a pesar desa insistencia que por tódalas partes clamaba na necesidade de convertermos en "profesionais da agricultura", empresarios agrícolas, etc., defendemos que a nosa dedicación, en realidade, exercida co máximo de responsabilidade, é moito máis ca un traballo ou un emprego: é unha forma de vida.

E unha forma de vida mantense sólida sobre unha decisión consciente, e sobre a percepción constante de estar a transcender o ámbito local, xa que a nosa dedicación e traballo será parte dun esforzo global.

A primeira conclusión neste punto é, entón, que no actual momento de crise o sector primario pode aparecer como unha boa alternativa para a xente nova, desocupada, etc. o cal é positivo para ámbalas dúas partes, pero sen a vocación mencionada será complicado asegurar o éxito de novas empresas.

Compromiso e convicción: a verdadeira profesionalidade

A necesidade de que a xente nova poida encontrar o seu oco no medio rural para construír un novo sector agrícola dende o punto de vista da Soberanía Alimentaria é urxente e os modelos produtivos agroecolóxicos, a es-

cala pequena e local para a venda a xente do entorno, demóstranse economicamente viables en moitas experiencias postas xa en marcha por todo o territorio.

A clave desta viabilidade é a autonomía, entendendo autonomía non como individualismo ou illamento, senón como eficacia nos procesos. A diversificación debe ser fundamental, o manexo sinxelo e, moi importante, debe buscarse a cooperación con outros proxectos, compartir, apoiarse mutuamente, aproveitando de xeito óptimo os recursos e colectivizando infraestruturas. Debe irse en contra da clásica competitividade, un valor popularizado polo capitalismo. Na busca desta autonomía, o ecolóxico é importante, pero entendido de xeito integral, lonxe de conceptos normativos e reducionistas pensados para unha agricultura de exportación. A certificación vólvese prescindible cando se recuperan e fortalecen valores como a confianza a través do contacto di-

recto con produtores e produtoras, eliminándose así custos e trabas burocráticas.

O problema de acceder á terra

En agricultura a falta de estruturas produtivas ás que incorporarse tradúcese na dificultade de dispoñer ou acceder a terras, e esta é a primeira barreira para as novas incorporacións. Sobre o acceso á terra hai moito escrito, trátase dun problema antigo para o noso sector, pero -de novo- hai que sinalar que terras agrícolas esperando ser cultivadas hai máis que suficientes. É a falta de vontade política por parte das administracións o que dificulta tremendamente o emparellamento entre mozos e mozas que precisan terra e terras que precisan mozos e mozas. Os bancos de terra ou figuras similares que existen van recibindo e acumulando terreos e terreos, pero faltan mecanismos para entregalas a custos asumibles, dentro de plans de viabilidade reais, e tamén falta formación e acompañamento á instalación. Cando pensamos en incorporar mozos ao campo, imaxinámonos xente nova en novas actividades ou terras. Pero tamén temos que pensar naquelas que recollen a testemuña da súa familia ou de persoas xubiladas e, nese relevo, modifican o sistema produtivo que reciben, desintensificándoo. Isto é algo que debería promoverse dende a administración, como se fixo en lugares como Dinamarca. Baixo algún tipo de acordo poderían cederse terreos de xente maior, asfixiada polas esixencias do mercado, a xente nova nun novo modelo agrario. Un bo plan de axudas neste sentido conseguiría que nunha soa

acción se proporcionase terras a mozos e mozas e se transformasen terreos sen futuro cara ao modelo agroecolóxico.

Porque é un feito que a agricultura industrial maltrata ao campesiñado e á sociedade, vémolos a diario: endebemento, prezos que non cobren custos, abandono, desesperanza, etc. A desintensificación devolve dignidade, ofrece mellores resultados económicos e máis tempo libre, algo importante para as persoas novas. Probablemente, son estes os motivos polos que o novo campesiñado di sen dubidar que 'lle gustaría que os seus fillos e fillas se dedicasen a isto', a diferenza dos pais e nais que buscaban custe o que custe que encontrasen traballo na fábrica ou marchasen a vivir á cidade.

Formación e acompañamento

A xuventude que chega ao campo ou retoma a actividade familiar de xeito transformador faino cunha clara conciencia política, diciámolo antes. Na miña opinión, este é outro elemento clave; sen el é difícil asegurar es-

pazos a mozos e mozas no mundo rural. E por iso, neste punto, a formación debe abordar dúas vertentes. Por un lado, unha formación técnica nas liñas do modelo produtivo de soberanía alimentaria, a agroecoloxía, formación que, por certo, non é a que se ofrece nas escolas oficiais. E por outro lado, unha formación política que reforce e consolide esas ideas que fan que aos mozos e ás mozas lles atraia o campo como forma de vida.

Como parte desta formación debe facerse fincapé en elementos transversais e que supoñen cambios moi importantes respecto ao modelo convencional. Por exemplo: non hai necesidade de comezar cun grande investimento. A mentalidade debe ser avanzar pouco a pouco e, sobre todo, sen endebedarse. E isto enlaza con outro elemento clave xa citado: fuxir das dependencias, sexan de bancos, de tecnoloxías, de prezos marcados por intereses empresariais, etc. Debe buscarse o abaratamento de custos, obtendo sementes propias, elaborando o propio penso... aquí pode aprenderse moito dos modelos labregos de América La-

tina, por exemplo.

Acadar todo isto en solitario é moi complicado, por iso é esencial buscar acompañantes, socios e socias, ou ben estar dentro de cooperativas controladas polo propio sector, traballar en rede. A formación neste sentido, en dinámicas de participación e cooperación, no apoio mutuo, na transparencia, é fundamental. E aquí entra tamén defender na formación a honestidade e a ética no manexo dos prezos; por exemplo, se a produción agroecolóxica baixa os custos, tamén os prezos finais deben adaptarse nun firme compromiso coas persoas consumidoras.

E a peza que falta, dentro e fóra

Existindo entón estas condicións e perfís, falta unha peza que acelere e facilite o proceso de instalación e transformación no mundo rural. Está en mans dos sindicatos agrarios ser esa peza e apostar decididamente polo motivo da súa existencia: defender a dignidade dunha actividade que require o máximo de responsabilidade e profesionalidade, a que proporciona alimentos á poboación. Porque son os sindicatos agrarios os que poden axudar a derrubar as barreiras que existen dentro do sistema para que un proxecto produtivo saia adiante con novos valores. A formación, o acompañamento, a dinamización do

mercado promovendo redes de comercialización ou a presión ás administracións públicas para o cambio de lexislacións son algunhas das accións que poden poñerse en marcha. Pero hai moitas máis. Por outra parte, se somos capaces de facer ben as alianzas pola soberanía alimentaria, esta pode converterse no auténtico lobby da alimentación. A cidadanía ten capacidade de presión para materializar isto.

Non debemos deixar de actuar, entón, dende dentro e dende fóra, exercendo presión para conseguir políticas que nos favorezan e sen deixar de construír á marxe das que non nos son favorables, demostrando a capacidade do modelo que propoñemos para construír outro mundo rural, outra economía, outra sociedade. Porque xente nova convencida e con ganas de facelo realidade non falta, e teñen moito futuro. A administración podería xogar un papel fundamental para rexuvenecer o campo e aumentar os seus postos de traballo. Non obstante, está lonxe de ser así. E así o percibe a xente nova que se incorpora ou o intenta. Saben que son importantes as axudas, non obstante, teñen claro que as rexeitarían se son 'condicionadas' ou ligada a proxectos intensivos que lles endebedarán de saída. É clave saírse da mentalidade das subvencións, máis se temos en conta que en poucos anos todas desaparecerán.

DEREITOS ▶ Ao redor de 2.000 persoas manifestáronse en Vigo o 15 de xuño para manter aceso o rexeitamento xeneralizado á reforma do Ministerio de Xustiza

Unha romaría lilá polo dereito ao aborto libre e para pór morado ao Goberno

As convocantes quixeron conmemorar as grandes mobilizacións do ano pasado e manter activa a campaña de denuncia

A Plataforma Galega polo Dereito ao Aborto seguiu coa súa campaña de mobilizacións contra a Lei de Protección da Vida do Concibido e dos Dereitos da Muller Embarazada que está a tramitar o Goberno e que, previsiblemente, será debatida no Parlamento a partir de setembro. A acción máis destacada da Plataforma foi a convocatoria da Romaría Lilá, unha manifestación festiva, ou ManiFestAcción, que se celebrou en Vigo o 15 de xuño e na que participaron unhas 2.000 persoas.

A romaría comezou cunha marcha de protesta polas rúas viguesas que rematou coa lectura dun manifesto por Isabel Risco e unha asemblea. De seguido, comezou a parte máis festiva, co xantar dos e das participantes e as actuacións de Habelas Hainas, The Tetás' Van e Sonia Lebedynski.

A data elixida para a Romaría Lilá quixo conmemorar o primeiro aniversario da primeira grande manifestación na Galiza en protesta pola contrarreforma capitaneada polo ministro Ruíz Gallardón, pois "lonxe de arranxarse o problema, a situación é moito peor que hai un ano. E é que o anteproxecto da contrarreforma xa foi aprobado polo Consello de Ministros e Ministras en decembro, e todo apunta a que, despois das Eleccións Europeas do 25 de maio, o Partido Popular seguirá adiante coa tramitación dunha lei que rachará cos dereitos das mulleres a decidir sobre os seus propios corpos e sobre a súa maternidade".

A Secretaría das Mulleres do SLG apoiu a convocatoria da Plataforma Galega polo Dereito ao Aborto

CC-BY-NC-SA / GZFoto

Asesoría para as mulleres do rural.

Infórmate en calquera oficina do Sindicato Labrego Galego

UNIÓN EUROPEA
Fondo Social Europeo
"O FSE inviste no teu futuro"

XUNTA DE GALICIA
VICEPRESIDENCIA E CONSELLERÍA DE PRESIDENCIA,
ADMINISTRACIÓNS PÚBLICAS E XUSTIZA
Secretaría Xeral da Igualdade

COLABORA:
Secretaría das mulleres

**PUNTO DE ATENCIÓN ÁS MULLERES DO RURAL
ASOCIACIÓN PUNTO DELAS - SECRETARÍA DAS MULLERES**

INTERCAMBIO ▶ Cinco compañeiras de EHNE-Bizkaia visitaron Galiza entre o 30 de maio e o 4 de xuño

De labrega a labrega: construíndo soberanía alimentaria

O motivo da viaxe foi coñecer a actividade da Secretaría das Mulleres e o traballo feito por agricultoras e gandeiras

O 30 de maio, un grupo de cinco labregas vascas de EHNE-Bizkaia achegouse a Galiza, dentro do programa "De Iacarta 2013 a Euskal Herria 2017: Construíndo Soberanía Alimentaria en Euskal Herria". A súa intención foi coñecer de primeira man tanto o traballo desenvolvido pola Secretaría das Mulleres do SLG nas diferentes comarcas, como explotacións rexentadas por labregas en diversos concellos do país como Teo, Vedra, Rois, Ordes, Miño, Irixoa, Curtis, Vilasantar, Ribadeo, Lourenzán ou Mondoñedo.

A andaina destas labregas vascas por Galiza durou case unha semana e comezou o sábado, 31 de maio, cunha visita ao Mercado do Alimento Labrego dos Tilos, en Teo, onde partillaron un xantar con algunhas das mulleres que dan vida a esta feira alimentaria e coñeceron as súas experiencias.

Xa pola tarde, as participantes viaxaron até Vedra para coñecer o proxecto Feitoría Verde rexentado por 3 mozas que, ademais da actividade de formación e asesoramento ambiental e agrícola, veñen de poñer en marcha un viveiro para producir planta ecolóxica. En Vedra tamén puideron conversar con Lidia Senra, na súa horta, onde coñeceron os inicios da Secretaría das Mulleres, e onde explicou que foi clave ter un ámbito específico de traballo onde a prioridade foi o tema da desigualdade, da busca de autonomía e de melloras laborais

e nas condicións de vida das mulleres. Tamén tiveron a oportunidade de coñecer a Tareixa Ledo quen, ademais de ser autora do libro *Lidia Senra Rodríguez. A historia dun liderado entrañable*, traballou no SLG e tivo un papel fundamental no reforzo da Secretaría das Mulleres, dentro das xuntanzas de dinamizadoras coas que as propias compañeiras do SLG coordinan o fortalecemento do traballo con labregas nas súas comarcas. Nesa mesma xornada, despois de xantar, tiveron unha nova saída, desta vez para coñecer tres hortas de produción ecolóxica rexentadas por Carme Pazos, Nuria Uzal e Carme de Carrais, en Rois.

A viaxe das cinco labregas vascas por terras galegas checou ao seu ecuador nas bisbarras de Ordes e Betanzos. Achegáronse até a casa de Eva Beres en Espenica (Ordes), labrega que rexenta unha horta ecolóxica. Nesa mesma mañá, acompañadas por Carme de Vila maior, que exerceu de anfitriña posto que é unha labrega da comarca que participa activamente na Secretaría das Mulleres, visitaron o interesante proxecto de Casa Pousadoira, en Miño, que está a desenvolver Begoña de Bernardo. En Casa Pousadoira, Begoña integra horta ecolóxica, turismo rural e aulas formativas. Xa pola tarde, as nosas compañeiras de Euskadi foron recibidas por Dolores en Irixoa, que lles amosou a grande diversidade da súa explotación autosostible.

No día a seguir, as compañeiras de EHNE-Bizkaia puideron ver a actividade da granxa de leite de María Ferreiro, en Teixeira, que rexenta xunto coa súa nai e o seu pai. Ademais,

Na comarca da Mariña, as compañeiras de EHNE-Bizkaia puideron conversar con Isabel Vilalba sobre a súa etapa como responsable da Secretaría das Mulleres

María Ferreiro é responsable da Secretaría das Mulleres dende 2012, polo que aproveitaron o encontro para conversar sobre como se traballa actualmente dentro desta área de xestión do SLG, resaltando a importancia da autonomía dos espazos propios das mulleres na organi-

zación. Nesa xornada tamén visitaron a queixería de Hortensia, labrega que ten colaborado en actividades formativas para mulleres de cara a diversificar as súas explotacións de leite coa elaboración de queixos, tanto para autoconsumo como para a venda.

O emponderamento das mulleres, clave nas organizacións agrarias

A última parada foi na Mariña. Alí, as nosas compañeiras vascas puideron visitar o posto de venda que ten Elia Rodríguez no mercado de Ribadeo. Elia é vogal no Consello Regulador de Agricultura Ecolóxica de Galicia (Craega), e falou da súa experiencia na venda directa de produtos de horta certificados, tanto en mercados como con elaboración de cestas.

Xa pola tarde, baixaron un pouquiño cara ao sur para achegarse até a explotación hortícola de Vilma Leivas, en Mondoñedo, para ver o funcionamento do seu obradoiro de conservas e saber das dificultades que tivo para obter o rexistro sanitario do mesmo. Tamén resaltou a importancia de facer conservas para aproveitar toda a súa produción.

Despois tocoulle a quenda a Lourenzán, onde compartiron saberes con Montse Otero, que rexenta a explotación ecolóxica Ecoadellao, grazas á cal obtén uns ingresos que lle permiten ter unha certa autonomía económica.

Isabel Vilalba Seivane, que actualmente é secretaria xeral do SLG, foi durante varios anos responsable da Secretaría das Mulleres. Isabel está á fronte de Gandería Xocas, xunto co seu compañeiro, na que producen leite e cultivan fabas de Lourenzán. Na mesma visita, ademais de ensinalles a granxa, tamén puideron concretar que as dúas organizacións, tanto EHNE-Bizkaia como o SLG, consideran moi importante e imprescindible a existencia dun proceso para favorecer o emponderamento das mulleres, facilitando así a participación das labregas tanto nos ámbitos comarcais como nacionais. Este é considerado un elemento clave para avanzar cara a soberanía alimentaria. Todas concluíron que este proceso debe ser constante e continuo dentro das organizacións, posto que sempre se ten tendencia a dar prioridade a outros temas considerados "urxentes" que rara vez atinxen ás mulleres.

MULLERES E SOBERANÍA ALIMENTARIA ▶ A seguinte escolma de imaxes é un extracto da mostra fotográfica “Mulleres que son” e foi exposta durante a realización do XX Encontro Anual da Secretaría das Mulleres do Sindicato Labrego Galego, celebrado o pasado mes de marzo nos Ancares (Lugo).

Mulleres que son

Vera-Cruz Montoto,
xornalista colaboradora do Sindicato Labrego Galego

Queremos achegar con estas imaxes a loita pola soberanía alimentaria e polos dereitos das mulleres e os pobos indíxenas levada adiante por labregas de Chiapas (México), organizadas nesta ocasión a través do Centro de Derechos de la Mujer de Chiapas. Corresponden a distintas accións rei-

vindicativas e de sensibilización, así como ao Foro Popular pola Defensa da Terra, o Territorio e a Soberanía Alimentaria, celebrado en San Cristóbal de las Casas no ano 2012, e do que tomamos tamén pequenos extractos para contextualizar algunhas das imaxes.

Esta selección, así como a ex-

posición completa -integrada por vinte fotografías de mulleres orixinarias doutros países americanos, de Asia e África- quere ser tamén un xeito de salientar e recoñecer o papel fundamental das mulleres de todo o mundo na consecución da cohesión social dos pobos, o seu protagonismo como activistas

que abordan as loitas sociais tamén dende a primeira liña, así como a súa extraordinaria capacidade de resiliencia, é dicir a cualidade de sermos quen de sobrepoñernos aos problemas e sucesos negativos que poden ter lugar ao longo da nosa vida superándoos e saíndo fortalecidas, por moi duros que sexan.

1. As mulleres de San Miguel (Comunidade San Miguel)

Preparan café para mulleres que acudiron dende outras comunidades indíxenas a participar nun encontro pola soberanía alimentaria que se fixo na comunidade tzeltal San Miguel, na Selva Lacandona. A proxección dun documental sobre a soia transxénica, unha cerimonia de agradecemento á Nai Terra, o intercambio de comida entre as persoas asistentes, un espazo de reflexión e posta en común, música... Tódalas actividades destes dous días de encontro foron coordinadas polas mulleres de San Miguel.

2. Dona Petrona e Francisca (Comunidade San Miguel)

Dona Petrona -en primeiro plano- fala cho'ol. Francisca fala cho'ol, tzeltal e castelán. No acto de posta en común co que finalizou a Feira Intercomunitaria en San Miguel toma nota das ideas de Dona Petrona para logo traducilas ás linguas das persoas asistentes. Entre outras cousas, Dona Petrona está dicíndolle á asemblea que o millo transxénico é un millo ao que se lle quitou a alma.

3. Como loitamos? (Comunidade San Miguel)

Mulleres da comunidade San Miguel participando nun taller onde reflexionan sobre os obxectivos e metodoloxías das súas loitas como mulleres, como labregas e como indíxenas.

4. Organizadas polos nosos dereitos (Comunidade Coquiteel)

Indíxena tzeltal do suroeste mexicano, na súa comunidade algunhas das mulleres formaron un colectivo co obxectivo de apoiarse unhas a outras. Asisten a obradoiros, organizan proxeccións de documentais, fan forza nas asembleas comunitarias... Está participando nun documental sobre como repercute o traballo do seu colectivo na comunidade.

5. Muller na defensa da terra (San Cristóbal de las Casas)

“Non conformes con tódalas súas políticas de despoxo das nosas terras e territorios, o goberno impón os seus programas e proxectos, e iso para nós é violencia, porque inda que veñen co discurso de erradicar a pobreza, o que o goberno quere é que deixemos de traballar a terra e abandonemos a nosa cultura indíxena (...).” Cita extraída da ponencia presentada por mulleres indíxenas da rexión norte-selva de Chiapas no marco do Foro Popular pola Defensa da Terra, o Territorio e a Soberanía Alimentaria.

8. Día internacional contra a violencia machista (San Cristóbal de las Casas)

Mulleres de distintas comunidades indíxenas participando na manifestación do 25 de novembro contra a violencia machista, acto co que finalizou o Foro Popular pola Defensa da Terra, o Territorio e a Soberanía Alimentaria. A violencia sufrida polas mulleres chiapanecas vense engadir á violencia derivada da situación de guerra de baixa intensidade (GBI) existente no seu territorio dende o ano 1995. O Centro de Derechos Humanos Fray Bartolomé de las Casas (FRAYBA) define esta GBI como “unha estratexia global de contrainsurxencia que abarca aspectos económicos e psicolóxicos e que comprende tres frentes: o militar, o civil e o da opinión pública”.

9. Dignidade Rebelde (Comunidade San Marcos, Municipio Autónomo La Realidad)

Mulleres zapatistas expulsadas da comunidade Nuevo Poblado Comandante Abel por un grupo de paramilitares. “Por tantos disparos dos paramilitares as compañeiras colleron rumbo sen saber a onde. Vinte e dous homes e cinco mulleres ficaron na comunidade e as demais mulleres, nenas, nenos, mozas e mozos saíron. Eran arredor de setenta, saíron sen nada; non sei como aguantaron a fame nos montes. Quedaron baixo as pedras para evitar as balas.” Relato dos feitos acontecidos o 8 de setembro do 2012. Testemuña recollida pola Caravana de Solidariedade Internacional e Documentación realizada entre os días 18 e 20 de setembro.

6. Foro Popular pola Defensa da Terra, o Territorio e a Soberanía Alimentaria (San Cristóbal de las Casas)

Juana é indíxena tzeltal, traballa no Centro de Derechos de la Mujer de Chiapas. Canda outras compañeiras, foi encargada da tradución castelán-tzeltal das intervencións do Foro Popular pola Defensa da Terra, o Territorio e a Soberanía Alimentaria, celebrado no Centro Indíxena de Capacitación Integral Fray Bartolomé de Las Casas AC-Universidade da Terra (CIDECI-Uniterra).

7. O berro que une (San Cristóbal de las Casas)

Participando na manifestación convocada o Día internacional contra a violencia machista. “Chamamos a outras compañeiras e compañeiros para contarlles o que está pasando e así organizarnos e loitar xuntas e xuntos, defendendo os nosos dereitos como mulleres e como comunidades indíxenas, para que sexa tomado en conta o noso dereito á terra e a vivir segundo os nosos costumes. (...)”. Foro Popular pola Defensa da Terra, o Territorio e a Soberanía Alimentaria.

10. Nai e filla zapatistas (San Cristóbal de las Casas)

O 1 de xaneiro de 1994 indíxenas do estado mexicano de Chiapas deron a coñecer a articulación do Exército Zapatista de Liberación Nacional (EZLN) iniciando unha loita contra o Goberno federal a prol dos dereitos dos pobos indíxenas, contra a pobreza sufrida no país e contra o tratado de libre comercio asinado entre México, Estados Unidos e Canadá. Vinte anos máis tarde, malia a térense asinado acordos de paz no ano 1996, o goberno segue sen cumprir as súas promesas ao respecto da autonomía política e mellora das condicións de vida do pobo chiapaneco, mantendo este territorio militarizado nun clima de violencia patente especialmente sufrida polas mulleres indíxenas.

Locais do SLG pechados en verán

✓ **Sarria, A Fonsagrada e Becerreá:** Pechados do 16 de xullo ao 31 de agosto.

✓ **Vilalaba:** Pechado do 1 ao 31 de agosto.

✓ **Compostela, Muxía, Santa Comba, Arzúa e Melide:** Pechados do 1 ao 31 de agosto.

✓ **Carballo:** Pechado do 1 ao 31 de agosto.

✓ **As Pontes, Moeche e Monfero:** Pechados do 1 ao 31 de agosto.

✓ **Ponteareas e O Rosal:** pecharán 2 semanas en agosto, pero aínda non estaban decididas ao remate deste Fouce (consultar no teléfono 669 808 418 - Rosario).

✓ **Valdeorras:** Pechado do 11 ao 22 de agosto.

✓ **Ribadavia:** Pechado do 1 ao 31 de agosto.

✓ **Chantada:** Pechado do 1 ao 17 de agosto.

✓ **Monforte:** Pechado do 1 ao 31 de agosto.

✓ **Lalín:** Pechado os venres de xullo e agosto.

A afiliación destes concellos que precisen contactar co Sindicato Labrego Galego poden facelo chamando ao 981 554 147 (local Nacional) onde lles facilitarán os teléfonos e locais de referencia para a súa comarca.

Devolución parcial do imposto de hidrocarburos ao gasóleo agrícola

Aberto o prazo para solicitar a devolución parcial do imposto de hidrocarburos para gasóleo B consumido en 2013. Máis información, no SLG.

Axudas á identificación e seguros para gando equino en extensivo

Estas axudas están destinadas ás explotacións de gando equino en réxime extensivo que estean en Galiza, debendo estar inscritas no Rexistro Galego de Explotacións Equinas. Tamén deben estar ó día nas obrigas tributarias e coa seguridade social e que non fosen sancionadas en materia de benestar ou sanidade animal. O prazo para solicitar estas axudas remata o **6 de agosto**.

Axudas á reposición de reses por sacrificio obrigatorio

Compensacións complementarias en explotacións de gando bovino, ovino e cabrún, e axudas para a compra de gando bovino, ovino e cabrún que teña por obxecto a reposición das reses, como consecuencia do sacrificio obrigatorio en 2014. O prazo para solicitar estas axudas remata o 30 de novembro.

Axudas a agrupacións produtoras de plantas vivas e floricultura

Subvenciónanse gastos destinados á constitución e funcionamento da agrupación e poderanse incluír, entre outros, o aluguer de locais apropiados, a adquisición de material de oficina, incluídos ordenadores e programas informáticos, os custos do persoal administrativo, os custos xerais e os gastos legais e administrativos. O prazo de presentación estará aberto ate o **31 de xullo**.

Axudas para o emprego autónomo

A finalidade deste programa é promover e axudar a financiar aqueles proxectos empresariais que facilitan a creación do seu propio posto de traballo ás persoas desempregadas que pretendan desenvolver a súa actividade empresarial ou profesional en Galicia como persoas traballadoras autónomas ou por conta propia.

Ao abeiro de ambas ordes subvencionaranse as altas na Seguridade Social ou en mutualidade de colexio profesional que, cumprindo os requisitos e condicións establecidas nelas, se formalicen dende o 1 de outubro de 2013 ata o 30 de setembro de 2014, ambos os dous inclusive. Hai dúas liñas de axudas: unha para maiores de 30 anos e outra para o resto.

O prazo para solicitar as axudas está aberto até o **30 de setembro**.

Axudas a mulleres cotitulares ou titulares de explotacións para afiliarse á Seguridade Social

Estas axudas poden beneficiar ás mulleres que se desen de alta na Seguridade Social dende o 1 de Outubro de 2013 ate o 30 de Setembro de 2014. Están dirixidas a mulleres de 50 anos de idade ou menos, incorporadas ao réxime especial de traballadoras por conta propia ou autónomas a través do sistema especial para traballadoras por conta propia agrarias en réxime de titulares únicas ou cotitulares da explotación.

Os prazos para solicitar estas axudas son:

✓ Para as altas dende o 1 de outubro de 2013 ate o 25 de xuño de 2014: prazo até o 25 de agosto.

✓ Para as altas entre o 25 de xuño e o 30 de setembro de 2014: 2 meses despois da data en que se solicite a alta; as últimas solicitudes poderán presentarse até o 30 de novembro.

Axudas para paliar os danos provocados polo lobo

Orde do 16 de maio de 2014 que establece as bases para regular as axudas para paliar os danos producidos polo lobo. Afecta aos ataques de lobos que se comuniquen desde o 1 de outubro de 2013 ata o 30 de setembro de 2014. O procedemento é semellante aos anos anteriores: hai que comunicar os danos dentro das 24 horas seguintes a producirse o ataque. Os danos producidos entre o 1 de outubro de 2013 e a entrada en vigor desta orde, terán de prazo para comunicar os ataques até o 18 de xullo; os danos producidos dende a entrada en vigor da orde, hai que presentar a solicitude nun prazo de 45 días naturais contados dende o día seguinte á comunicación do ataque.

Permisos de queimas e época de alto perigo de incendios

As queimas de restos agrícolas e forestais quedan prohibidas en Galicia ata novo aviso. Isto implica que quedan tamén en suspenso os permisos xa concedidos, xa que as comunicacións e autorizacións de queima carecen de validez. Ademais, sinalouse como época de alto perigo de incendios a comprendida entre o 1 de xullo e o 30 de setembro de 2014.

 TELÉFONO DE EMERXENCIA PARA CASOS DE VIOLENCIA CONTRA AS MULLERES

016

Non permitas que te maltraten.
Solicita axuda no teléfono 016.

Chamada gratuíta e secreta (non se rexistra no recibo)

Compra - Venda - Troco

VENDAS

Véndese

-Planta ecolóxica para horta, co selo do CRAEGA en tramitación. Pódese consultar o catálogo en <http://ir.gl/b37100> Máis información en Feitoría Verde (Xián-Vedra).
☎698 164 249

Véndese

-Automóbil Audi A3 de 1999. Económico. Zona Compostela.
☎636 154 317

Véndese

-Cisterna de 7.000 l. Carruxo. -Tractor Casse de dobre tracción, 90 CV. En Oroso (A Coruña).
☎606 624 954

Véndese

-Alpacadora
-Enroladora.
-Cisterna de 3.000 litros
-Rulo e asucadores. Zona de O Corgo (Lugo).
☎659 649 644

Véndese

-Abono de ovella.
-Herba seca da campaña 2014, en rolos ou alpacas.
-Maquinaria agrícola de segunda man.
☎608 186 123 (a partir das 11:00 da mañá).

Véndese

-Cuba de leite de 2.300 litros, lavado automático e trifásica.
-Desensiladora Bull de dobre coitela.
-Poldro. Zona de Friol
☎982 183 019 / 628 785 466

Véndese

-Rotativa Deutz-Fahr. Zona do Corgo (Lugo).
☎689 75 24 00

Véndese

-Tanque de frío Mueller de 1.900 litros. Lavado automático, trifásico.
-Arado de tres regos.
☎981 787 013 / 630 223 078

Véndese

-Rolos de silo e herba seca do 2013. Na comarca do Deza.
☎647 777 498

Véndese

-Tractor Agria de 30 CV con remolque, fresa, arado de 3 regos, arado de virar e grade.
☎666 629 122

Véndese

-Autocargador en bo estado no Corgo (Lugo).
☎648 718 864

Véndese

-Autocargador Rotomorra.
☎648 788 201 / 981 196 179

Véndese

-Circuíto de muxido de 3 puntos marca Miele.
-Tanque de frío de 700 litros.
-Segadora marca BCS (rodas novas). Na comarca de Arzúa.
☎600 614 565

Véndese

-Sala de muxido CIRCOMAT SINETHERM de tres puntos con pulsadores eléctricos e lavadora automática.
-Tanque de frío MANUX DE 600 litros
-Tanque de frío FONTSERE de 500 litros.
☎981 669 250 / 627 981 309 (mediodía).

Véndese

-Tractor John Deere 2140.
-Rotoempacadora Wolvo R12.
-Rotoempacadora Gamosari.
-Remolque espaxedor JF de 6 toneladas.
☎620 171 952 (Xabier)

Véndese

-Muíño de tractor en Trazo (A Coruña).
☎646 216 622 (Manola)

Véndese

-Batedor de zurro seminovo a bo prezo.
☎650 121 370

Véndese

-Becerros Limousin. Zona de Lugo.
☎685 884 257

Véndese

-30 rolos de herba seca na zona de Arzúa.
☎981 518 718

Véndese

-Rolos de herba seca.
☎659 213 085

Véndese

-Xovencas e vacas preñadas. Zona Betanzos.
☎659 741 964

Véndese

-Limpadora de trigo e centeo con motor.
-Muíño de tractor.
☎648 718 864 (Manuel)

Véndese

-Rotoempacadora Mascar seminova. Zona Pontedeume.
☎628 856 440

Véndese

-Fariña e gran de millo do país de distintas variedades. Cultivado en explotación agrícola en conversión a ecolóxico.
☎616 840 467 (Lola)

Véndese

-Autocargador picador POTTINGER Boss II., Case novo, 30 m3 de carga. En Lánara (Lugo). 8.000 € negociables.
☎982 167 388 / 606 508 189

Véndese

-Viño do país e Barrantes.
-Augardente.
☎986 689 486 (Ana)

Véndese

-Cisterna Carruxo 7.500 con tubo de carga, tándem e depresor de 14.000. En bo estado.
☎981 699 226

Véndese

-Herba seca en rolos. No Corgo (Lugo).
☎659 341 116 (Xosé Luís)

Véndese

-Máquina malladora de cereal, marca Campeba. Serve para limpar toda clase de cereais. Na zona de Touro (A Coruña).
☎981 191 327

Véndese

-Xatas frisoas próximas ao parto. Probas de ADS feitas. Zona Portomarín.
☎697 422 304 e 982 034 032

Véndese

-Estendedor de herba marca Stoll.
-Segadora BCS con documentación.
-Segadora rotativa de 1.7 m de corte.
☎667 469 962

Véndese

-Material de explotación de coellos por cese de actividade (Gaiolas, silos, extractores, tractor 100 horas...)
☎678 747 591 / 607 435 078

Véndese

-Depósito para o gasóleo, de 2.000 litros, con bomba e contador incluídos.
☎626 070 031

Véndese

-60 bolos de herba seca da New Holland.(Baralla, Lugo).
☎630 906 599

Véndese

-Vacas preñadas do país en Val Xestoso (Monfero).
☎981 196 848 e 650 608 307

Véndese

-Desensiladora de cazo marca Tenias, para usar como pa ou para enganchar nos brazos do tractor.
-Coche sen carné, en perfecto estado; prezo a acordar.
☎982 130 161 / 699 924 177 (preguntar por Toño).

Véndese

-Desensiladora de bocado marca McHale, 1,60 de ancho e dous tipos de enganche: para pa e enganche traseiro.
☎699 396 665 (Xabier).

Véndese

-Vaca Rubia Galega.
☎689 752 400

Véndese

-Planta de horta producida con métodos ecolóxicos.
☎661 603 021 / 678 780 234

Véndese

-Automóbil Seat Marbella en bo estado.
☎626 194 490

Véndese

-Caldeira de calefacción a gasóleo marca Ferroli.
☎696 004 515

Véndese

-Tractor Deutz Fahr de 85 cabalos, dobre tracción. Acabado de reparar.
-Carro mesturador de 10 m. con pé hidráulico en perfecto estado.
☎982 183 019 e 628 785 466

Véndese

-Tractor Same Laser (o mais alto da gama), con motor rectificado hai dous anos (traballou para unha soa explotación), rodas novas, kit de embrague e maza novos. Admítese calquera proba mecánica.
-Arado de 4 regos marca Kuhn. Tan só 3 campañas na mesma explotación.
☎677 625 245 (comarca de Arzúa).

Véndese

-30 rolos de herba seca, na zona do Corgo (Lugo).
☎982 176 748

Véndese

-Porcos cebados con produtos da casa
-Augardentes tostadas e de herbas.
-Viño do país branco e tinto.
-Gran de millo.
☎986 58 69 16 (Xosé)

Véndese

-Opel Corsa Enjoy CDTI 90 CV. Moi coidado, sempre en garaxe e cunha única propietaria. Ano 2008. Tódolos extras. Control de velocidade, mans libres, 6 velocidades, etc. 170.000 Km. Cor negra. Nunca tivo un golpe.
☎626 194 490 (Katia)

Véndese

-2 cabras con carta branca. Zona Valdoviño.
☎629 688 269

Véndese

-Vaca.
-Viño do país e Barrantes.
☎986 689 486 (Ana).

Véndese

-Tractor Ebro 460, con pa e cabina.
☎660 811 411

Véndese

-Bolos de herba seca. Zona de Betanzos.
☎629 763 395

Véndese

-Tractor Pasquali 991 (22 CV) con remolque, fresa e vesco. En bo estado, motor revisado, acabado de pintar e rodas novas. Prezo 7.000 €. Compostela.
☎636 680 519 (Daniel. Chamar de 13:00 a 15:00 horas).

Véndese

-Rolos de herba seca.
☎982 505 755

Véndese

-Xerador eléctrico de 625 W.
☎689 752 400 (O Corgo).

Véndese

-Cisterna de 5.000 litros con apertura hidráulica, depresor de 5.000 e roda alta de camión.
-Chimpín de obra, con basculante.
-3 vacas e 5 xovencas de raza Azul Belga, por cese.
☎626 315 059 (Xosé Luís)

Véndese

-Tanque-cisterna de frío de 3.500 litros de capacidade con lavadora automática. Marca Serap.
-Cisterna de xurro con carga lateral de 6.000 litros.
☎626 218 570

Véndese

-Herba seca de boa calidade en Abadín (Lugo).
☎982 178 970

COMPRAS

Mércase

-Muíño de tractor.
☎677 625 245

Mércase

-Remolque para coche de 2 eixes e 2,50 m. de largo como mínimo.
☎626 194 490

Alúganse

-Invernadoiros na zona de Valdoviño.
☎629 688 269

Búscase

-Casa para alugar que teña cortes de tamaño medio para o gando nas provincias de Lugo ou A Coruña.
☎698 287 698

EMPREGO

Búscase

-Traballador/a con coñecementos en vacún de leite para explotación de gandería en Rañón (Grixalba, Sobrado dos Monxes, A Coruña).
☎659 869 548 (preguntar por Xosé Miragalla).

Para poder anunciarse nesta sección cómpre estar afiliad@ no SLG e comunicar o anuncio a través da súa oficina sindical máis achegada. Os anuncios publícanse durante tres números consecutivos, ao cabo dos cales quitaranse. En caso de que @ anunciante quixera seguir mantendo o seu anuncio, ou para realizar calquera modificación do mesmo, debe poñerse en contacto de novo coa súa oficina sindical para facelo.

Isabel Álvarez Vispo é compañeira da organización vasca EHNE-Bizkaia e formou parte da comitiva que visitou o noso país, recentemente, para coñecer de preto experiencias agrícolas desenvolvidas por mulleres. Isa coordina Nekasarea, un acrónimo que soa como Nekazari (labrego) e vén de Nekazari Eta Kontsumitzaileen Arteko Sarea (Rede entre persoas produtoras e consumidoras), experiencia que relaciona case un milleiro de familias cun cento de explotacións que lles fornecen de alimentos.

“Nekasarea facilitou a incorporación de moita xente nova á agricultura”

✓ Cando se vos ocorreu a idea de formar esta rede?

A idea xorde no ano 2005 e vén dada, sobre todo, pola propia necesidade do sector de buscar outras vías de comercialización, e por EHNE Bizkaia ao realizar a proposta integral de que o cambio no modelo de comercialización debe vir acompañado de mudanzas nos xeitos de producir e de relacionármolos. En definitiva, buscábamos un cambio integral no modelo de comercialización, non unicamente un parche para poder seguir sobrevivindo. Esta necesidade veu dada tamén como alternativa a diversas apostas políticas das administracións públicas: modelos intensivos de produción, fundamentalmente en invernadoiro hidropónico, para vender ás comercializadoras; instalación de grandes superficies, supoñendo isto a fin do pequeno comercio; ou a obriga de que os comedores escolares funcionen con servizos de catering, o que impide ao campesiñado acceder a esta canle de comercialización.

✓ Cales son os principios fundamentais nos que se asenta Nekasarea?

Nekasarea baséase en principios como a soberanía alimentaria, pois entendemos a alimentación como un dereito e non como unha mercadoría máis coa que negociar. Por iso damos prioridade ao noso dereito a decidir que queremos comer, ademais de como queremos que se produza e distribúa, rexeitando a cultura consumista baseada no baixo prezo e nunha mentalidade pasiva.

Por outra banda, tamén temos como fundamentos traballar con produtos locais e de tempada provenientes da agricultura ecolóxica, a participación activa e implicación das persoas socias ou a aposta por criterios de xustiza social.

✓ Como é o día a día de Nekasarea?

A rede organízase en grupos formados por persoas consumidoras e produtoras. En total, son 40 grupos cunhas 900 familias e 85 labregos e labregas que producen os alimentos. Non hai unicamente unha persoa produtora por grupo, senón que dentro da

rede se ofrecen diferentes produtos de diferentes produtoras. Este é un proxecto colectivo e o produto das demais vese como apoio ao propio. Ademais, desta forma resólvense as necesidades de consumo das familias, xa que a variedade é bastante ampla. As persoas consumidoras realizan unha planificación do que queren consumir. Esta planificación é de proba durante os tres primeiros meses e pódese modificar. Posteriormente, o compromiso é anual e apenas se modifica. Isto permite unha mellor organización entre as persoas produtoras e poder planificar mellor as producións e as reparticións. Cada grupo ten unha persoa á que lle chamamos "coordinadora", xeralmente labrega, que se encarga de recoller as planificacións das consumidoras e, xunto comigo, localizar ao resto de produtoras para organizar as reparticións e o funcionamento do grupo xunto ás persoas consumidoras.

✓ Como beneficia esta rede ás persoas que a integran?

Na parte produtora, Nekasarea proporciona estabilidade, xa que ao traballar con planificación e compromiso os labregos e la-

brégas saben o produto que xa teñen colocado nesta canle. A maioría fai, ademais, algún mercado e ten algunha tenda que lles compra. No caso do sector hortícola, ao que pertencen 50 labregos e labregas da rede, a súa canle principal de comercialización son os grupos de Nekasarea. Esta fórmula permitiu a incorporación de moita xente nova no sector, que puido facer unha instalación progresiva contando xa con familias e consumos planificados case antes de sementar.

Para as persoas consumidoras, o beneficio é, por unha parte, o propio produto que consumen, de moita calidade e, en conxunto, todas coinciden que neste modelo aforran diñeiro, xa que deixan de acudir ao supermercado e gastar en produtos que non necesitan.

Por outra parte, a relación que se establece entre produtora e consumidora é un beneficio importante para ámbalas dúas. É unha relación de apoio real, na que se comparten os problemas e as solucións, tanto os que xorden en torno á produción coma os que poidan ter as persoas consumidoras.

✓ Tras coñecer a realidade galega, credes que se podería desenvolver aquí algo parecido?

Creo que non existe unha receita que sirva para todas, en cada sitio hai que ver as circunstancias que hai e como se poden impulsar iniciativas deste tipo. Máis alá da lóxica que apliquemos, creo que o que si pode ser común son os obxectivos e a base política de que queremos transformar e para quen. A partir de aí, como se estructure ou a fórmula que se adopte dependerá de cada lugar e das circunstancias.

No noso caso, para poñer en marcha Nekasarea foi moi importante traballar unha rede e compartir loitas con outras organizacións sociais, ambientais, de consumo... Non acudindo a elas unicamente coa nosa formulación, senón entendendo que todas somos partes dunha transformación social máis ampla e profunda.